

Ἐξεδόθη ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ," Ἐξεδόθη

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΕΩΝ ΠΡΟΤΟΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΜΟΝΟΛΟΓΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΩΝ

ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Τιμᾶται ἐν Ἑλλάδι δραχμὰς 2.— Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 2.

Βιβλίον κομψότατον ἐκ σελίδων 128, ἀπαραίτητον διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰς Οἰκογενείας, θερμῶς συνιστώμενον εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» ὡς παράρτημα αὐτῆς, βιβλίον διδακτικώτατον καὶ τεργνιώτατον, τοῦ ὁποῖου ἰδοὺ τὰ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος.— Τὸ Ποδηλάτον (Μονόλογος).— Ἡ ἑορτὴ τοῦ Νουνοῦ (Μονόλογος).— Ἄν ἦμουν ἀγόρι! (Μονόλογος).— Σ' ἐπιπλάσῃ (Διάλογος).— Εἶνε κακὸς. (Διάλογος).— Πῶς ἐπέρασες χθές; (Διάλογος).— Τὸ ψεῦμα τοῦ Πετράκη (Δραμάτιον).— Εἰκοστὸς τρίτος (Δραμάτιον).— Τὸ καινούργιο φόρεμα (Δραμάτιον).— Πῆγα ἐστὸ Σχολεῖο (Νηπιακὸς Μονόλογος).— Πολυάσχολος. (Νηπιακὸς Μονόλογος).— Ἐγὼ εἶδα... (Νηπιακὸς Διάλογος).— Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες. (Νηπιακὸς Διάλογος).— Συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως»! (Νηπιακὸς Διάλογος).

Μόνον τρία περᾶχια τὰ, σημειωμένα δι' ἀστερίσκου, ἔχουσι δημοσιευθῆ διὰ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Πρὸς τοὺς στέλλοντας ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» εἰς Ἀθήνας φρ. 2 καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 2, (δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) στέλλεται ἀμέσως τὸ Παιδικὸν Θεάτρον ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ εὕρεται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ὁδὸς Αἰόλου 119 ἀπέναντι τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσεως, καὶ εἰς τὰ κυριώτερα τῶν ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπωλείων.

ρη. Εἶσαι πολὺ ἀξέπαινος πού τας ἔκαμες μόνος σου, «χωρὶς νὰ ζητήσης τὴν βοήθειαν ἀλλοῦ, διότι ἐνόμισες ὅτι θὰ ἔκαμνες πράξιν κακὴν, ὅτι θὰ ἔλεγες ψεῦμα.» Νομίζω ὅτι οὕτω πρέπει νὰ σκέπτονται οἱ οἱ μικροὶ μου φίλοι. Μερικοὺς πού μου στέλλουν ξένα πράγματα ὡς ἰδικὰ τῶν, θέλω νὰ τοὺς ἐπιπλήξω πολὺ, μὰ πολὺ... Ἀργότερα βέβαια θὰ κάμης καὶ καλλιτέρας ἀσκήσεις καὶ θὰ λύης περισσοτέρας μὴ ἀπελπίζεσαι.

Δὲν δύναμαι νὰ προκηρύξω τοιοῦτον διαγωνισμόν, Ἐλικωνιάς Παρθένε. Τὰ ἐννέα δέκατα τῶν ἀναγνωστῶν μου δὲν θὰ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ παντήσουν. Θὰ περιορίζετο δηλαδὴ μεταξὺ ὧν κατοικοῦν εἰς τὰς Ἀθήνας ἢ ἄλλοι χάρην τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγῶνων. Δὲν εἶνε ἔτσι;

Νὰ εὐχαριστήσης ἐκ μέρους μου, Ἀγνικὴ Νύξ, τὸν κύριον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι ἂν ἦτο καθηγητὴς ἢ γυμνασιάρχης θὰ ἐπέβαλλεν εἰς δλους τοὺς μαθητὰς νὰ γίνον συνδρομηταὶ μου.

Δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου Ἀνθυμένη Πεδιάς. Πολὺ ἐχάρην πού ἀπεφάσισες νὰ μου γράψης. Δάθη πολλὰ δὲν κάμνεις καὶ εἶχες ἀδικον νὰ φοβῆσαι. Νὰ μου φιλήσης τὰ μικρὰ σου ἀδέλφια.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλῳ, εἰς τοὺς φίλους μου Ἀετὸν τῶν Ὄρειων (τοῦ ὁποῖου περιμένω τὸ ποιηματάκι νὰ τὸ ἀναγνώσω) Δ. Κ. Ζαλοκώστα (ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ἔξῃ δὲν θὰ λησμονῆ νὰ ὑπογράψῃ τὰς ἐπιστολάς του.)— Ἀδραν τοῦ Φαλήρου.— Ἐδδραμον Οἰκίαν.— Φοιβόληπτον Κόρην.— Χαλασιὸν Κόσμον (ὁ ὁποῖος περιμένει μὲ ἀνυπομονήσαν τὸ Παιδικὸν Θεάτρον, διὰ νὰ παραστήσῃ κανὲν δράματιον μὲ τοὺς ἀδελφούς του εἰς τὸ μικρὸν θεάτρον τῆς οἰκίας του, ὅτε καὶ θὰ με προσκαλέσῃ).— Μαρίαν τοῦ Φαλήρου, κλπ. κλπ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἁλυσὶς στέλλονται μέχρι 1 Ἰουλίου 1896.

216. Αεζήγριφος

Κάτι βαρεῖα χονδροῦλα ἂν ζώσουν δυὸ ψηφία, μὴ χωρὰ παλαιότερη θὰ ῥῆς ἐς τὴν Ἀσία. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τικ-Τάκ

217. Στοιχειόγριφος

Τέλον μου νόσον ἐμφαίνει χρονίαν, τὴν μέσην μου ὄμωσ ἂν χάσω, τέρψιν παρέχω εἰς πᾶσαν καρδίαν. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀετῶ τῶν Ὄρειων

218. Ἀίνιγμα δημῶδες

Κόκορέ μου κοφτερὴ καὶ σιδερομούστακε πούγεις δυὸ μάτια ἔστην οὐρὰ σου καὶ ἔταν ἀνοιχτὰ τὰ φτερά σου δὲν βλέπεις πιά τ' εἶνε μπροστά σου Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀκτασέλῳ Κρόνον

219. Ἀντίθετα.

Διὰ τῶν ἀρχικῶν γραμμάτων τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσων δημῶδη παροιμίαν ἐκ τεσσάρων λέξεων:

Ἄνοδος, ψεῦδος, ἔναρξιν, πρῶτιμος, ἀγαπῶ, φίλος, δένω, δύσθυμος, γαλήνη, τέλος, ἐπαινω, δυσκόλως, καθαρὸς, λύπη, πρῶτος, ὑπερήφανος, θνητὸς, νοσηρὸς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φοῖβου Ἀπόλλωνος

220-222. Κεκρυμμένα ὀνόματα δένδρων.

1. Ὁ πατὴρ ὀδηγεῖ τὰ τέκνα εἰς τὸ καθῆκον. 2. Αἱ Ἀθηναὶ ἤμαζον ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους. 3. Πάχνη καὶ δρόσος φυσικὰ εἰσι φαινόμενα. Ἐστάλη ὑπὸ Θερασουλόου Θ. Ζωικοπούλου

223-227. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

Θῆρα, ἄρτος, παρών, ἄρπα, ἔρις. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέκνου τῶν Δασῶν

228. Διπλῆ ἀπροστοιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα μουσικοῦ ὄργανου, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγιγνωσκόμενα, τὸ ὄνομα καρποφόρου δένδρου.

1, Ἀρχιτερεὺς τῶν Ἰουδαίων. 2, Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 3, Βασιλεὺς ἀρχαῖος. 4, Θεὸς ἀρχαῖος

Ἐστάλη ὑπὸ Θερασουλόου Θ. Ζωικοπούλου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 2 Μαρτίου 1896

120 Πνεῦμα, νεῦμα. — 121 Ὁ ἀφρός. — 122 Θ 123. ΑΗΛΘΝ.—124 Ζ ΤΗΣ ΗΡΩΣ ΜΕΝ ΘΗΒΑΙ ΗΩΝ ΝΕΥΑΣ ΣΑΣ ΩΣ ΠΕΡΣΕΥΣ Ι Ν

125-126. Πάρος Πόρος, ὄρος, ὄνος, τόνος, Τῆνος. 2, Μῆκος, Μῆλος μέλος, ἔλος, ἔλος, ὄρος, πόρος, Πάρος, βάρος, βάθος.—127-131 Ἡ ἀνταλλαγή γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων π καὶ ρ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: Πάρρα, πρίων, πυρήν, πρῶς, ροπή.— 132. ΑΡΚΑΔΙΑ (1, ἰάν, 2, Ἡρα. 13, Κέρκυρα. 4, Μοῦναχος. 5, Ροδόν. 6, Κροῖσος. 7, Καλαμαί.) 133- Ἀργία μήτηρ πάσης κακίας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὲς παρεχθὲν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρετικῶν καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀικουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωταὶ δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὅδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 4 Μαΐου 1896

Ἔτος 18ος.— Ἀριθ. 17

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜ ΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια· ἴδε σελ. 121)

Ἐπηκολούθησε βραχεῖα σιωπὴ, τὴν ὁποῖαν διέκοψεν ὁ Γιάννης, εἰπὼν: « Ἄμα φθάσετε εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς διατὶ δὲν ἐξακολουθεῖτε τὸ ταξιδεῖσας μαζί μας, κύριε Σέργιε; Ἄφ' οὗ σκοπεύετε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς Ῥωσίαν εἰς τὸν πατέρα σας...»

— Ἀδύνατον, Γιάννη, ἀπήνητησεν ὁ κύριος Σέργιος. Δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη τὴν ἐξερεύνησιν τῶν χωρῶν τῆς Δυτικῆς Ἀμερικῆς.

— Ἡ Καγέττη θὰ μείνῃ μαζί σας; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης.

— Βεβαίως· δὲν πρέπει νὰ με ἀκολουθήσῃ τώρα πού ἀνέλαβα νὰ φροντίσω διὰ τὸ μέλλον τῆς;

— Καὶ δὲν θὰ σας ἀφήσῃ, κύριε Σέργιε, οὔτε ὅταν θὰ πάτε εἰς τὴν πατρίδα σας;

— Παιδί μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος, δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη ὀριστικῶς. Αὐτὸ μόνον εἰμπορῶ νὰ σου πῶ τώρα ὅτι, ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς, θὰ ἰδοῦμεν. Ἴσως ἐκεῖ θὰ κάμω εἰς τὸν πατέρα σου μίαν πρότασιν καὶ ἀπὸ τὴν ἀπάντησίν του ἐξαρτᾶται.

Ὁ Σέργιος ὠμίλει τώρα μὲ περισσώτερον διαταγμόν. Ὁ Γιάννης ἐνόησεν ὅτι ἡ ἐπιφύλαξις ἐκείνη τῷ ἐπέβαλλετο ὑπὸ τῶν πραγμάτων καὶ δὲν ἐπέμεινε ἐρωτῶν. Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς συνομιλίας ταύτης, οἱ δύο φίλοι συνεδέθησαν στενωτέρων. Ἀπὸ τῆς συνομιλίας ταύτης ὁ κύριος Σέργιος ἐνόησε τὰ ἐξοχα προτερήματα τοῦ Γιάννη καὶ ἔκτοτε ἐζήτηε πάντοτε νὰ τον διδάσκῃ, νὰ τον ἐνθαρρύνῃ νὰ τον προτρέπῃ πρὸς τὰ καλὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα τόσο ἐπόθει. Ἐννοεῖται ὅτι ἔ κύριος καὶ ἡ κυρία Κασκαμπέλ ἦσαν κατενθουσιασμένοι διὰ τὰς πρὸς τὸν υἱὸν των διαθέσεις τοῦ Ῥώσου.

Μολοντοῦτο ὁ Γιάννης δὲν παρημέλει

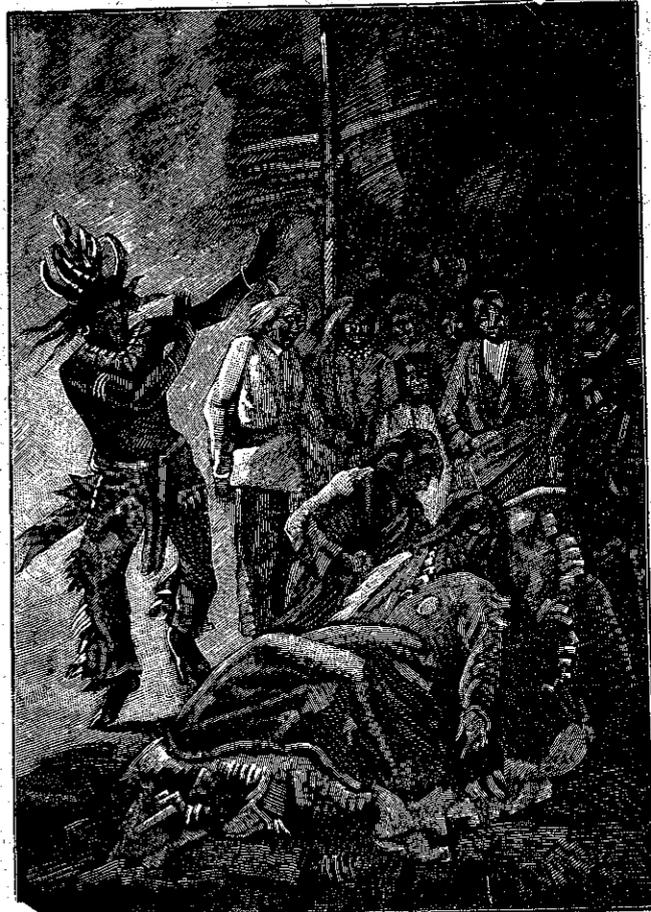
τὰ κυνηγητικά του καθήκοντα. Ὁ Σέργιος, ἀγαπῶν ἐμπαθῶς τὸ κυνήγιον, τὸν συνώδευε συχνότατα. Αἱ πεδιάδες ἐκεῖναι ἦσαν πλουσιώταται εἰς θηράματα. Ὑπῆρχεν ἀφθονία προπάντων λαγωῶν, ἢ χρησιμότης τῶν ὁποίων ἦτο σημαντικὴ ὄχι μόνον ὑπὸ γαστρονομικὴν ἐποψίν.

— Δὲν κυνηγᾶτε μόνον στουφάδο καὶ σαλμί, ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ εἰς τοὺς εὐτυχεῖς κυνηγούς; κυνηγᾶτε ἐπανωφῶρια, γοῦνες, μανσόν, σκεπασμάτα.

— Ἔχεις δίκαιον, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος. Οἱ λαγοὶ αὐτοὶ κάμουν τὴν ριγοῦράν των πρῶτα εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ κατόπιν εἰς τὴν ἰματιοθήκην. Καὶ κάμνεις καλὰ νὰ τες φυλάξ αὐτὰς τὰς γοῦνες, φίλε μου, γιατί ὁ χειμὼν τῆς Σιβηρίας δὲν χωρατεύει.

Διὰ τοῦτο ἐκυνήγηον κυρίως λαγούς, φυλάσσοντες τὰ δερμάτα των, οἰκονομούντες δὲ συγχρόνως καὶ τὰς προμηθείας των διὰ τὴν ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ χειμὼν θὰ ἔτρπεν εἰς φυγὴν τὸ θῆραμα ἀπὸ τὰς πολικὰς χώρας.

Ἄλλως τε, ὡσάκις οἱ κυνηγοὶ δὲν εὕρισκον οὔτε λαγούς, οὔτε κέρδικας, ἢ Κορνηλία δὲν ἀπηξίωνε νὰ μαγειρεύῃ, κατὰ τὴν ἰνδικὴν συνήθειαν, κανένα κόρακα, ἢ καμμίαν κορώννην, χωρὶς διὰ τοῦτο ἡ σούπα τῆς νὰ εἶνε ὀλιγώτερον εὐγευστος. Ὄπωσδήποτε, βλέπετε, δὲν ὑπῆρχε κανεὶς κίνδυνος νὰ ἀποθάνωμ τῆς πείνης οἱ ἐν τῇ Εὐδρόμοιοι. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον κά-

« Ὁ γόνυς ἔκαμνε μαγείας » (Σελ. 130, στήλ. 6.)

πὼς τοὺς ἐστενοχώρει τώρα καὶ τοὺς ἔκαμνε νὰ ὑποφέρουν, ἦσαν τὰ ἔντομα. Ὁ Κασκαμπέλ, ὁ ὁποῖος δὲν εὕρισκετο πλέον ἐπὶ ἀγγλικῶν ἐδάφους, τὰ ἐθεώρει ἀνυπόφορα. Πραγματικῶς δὲ τὸ πλῆθος τῶν μυιῶν ἐκεῖνων, θὰ ὑπερέβαινε πᾶν μέτρον, ἂν δὲν ὑπῆρχον αἱ χελιδόνες, αἱ ὁποῖαι καλὰ τὸ ἀπεδουκάτιζαν. Δυστυχῶς ὅμως καὶ αὐταὶ μετηνάστευσαν ταχέως πρὸς νότον, διότι πολὺ ὀλίγον καιρὸν μένουσιν εἰς τὰ μεθόρια τοῦ πολικοῦ κύκλου!

Τὴν 9 Ἰουλίου ἡ Εὐδρόμοιοι Οἰκία ἐφθασεν ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν δύο ποταμῶν, εἰς τὸ μέρος δηλαδὴ ὅπου ὁ ποταμίσκος Λέβης χύνεται εἰς τὸν μεγάλον Γιουκὼν δι' εὐρέος ρῆ-

γματος τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ ὄχθης. Παρὰ τὴν συμβολὴν τοῦ Λεῦθι ὑπάρχει καὶ τὸ φρούριον Σέλκιρκ, ἥτιον σημαντικὸν τοῦ φρουρίου Γιουκῶν, κείμενον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ.

Ἀπὸ τῆς ἐκ Σίτκας ἀναχωρήσεως ἡ νεαρὰ Ἰνδὴ εἶχε παράσχη πολυτίμους ὑπηρεσίας, δεικνύουσα τὸν δρόμον εἰς τὸν μικρὸν θάλασσαν μετὰ θαυμαστῆς ἀσφαλείας. Ἡδὴ, κατὰ τὸν νομαδικὸν αὐτῆς βίον, πολλὰκις εἶχε διασχίσῃ τὰς πεδιάδας αὐτάς, τὰς βρεχομένους ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἀλασκανικοῦ ποταμοῦ. Ἐρωτηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σέργιου πῶς διήλθε τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν, διηγήθη ὅλην τὴν θλιβεράν τῆς ζωῆν, τὰς τόσας μεταναστεύσεις τῆς, τὴν ἐξαφάνισιν τῆς φυλῆς τῆς, τὴν καταστροφὴν τῆς οἰκογενείας τῆς, μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν, ἐγκαταλειθεῖσα ἀφῆνης χωρὶς γονεῖς, χωρὶς κανένα προστατῆν εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ νὰ γίνῃ ὑπηρέτρια εἰς τὴν Σίτκιν. Ἡ θλιβερὰ αὕτη ἱστορία συνεχίνει βαθύτατα τὸν Πιάννην, ἂν καὶ τὴν εἶχεν ἀκούσῃ πολλὰκις ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Καγέττης.

Εἰς τὰ περίχωρα τοῦ φρουρίου Σέλκιρκ συνήντησαν μερικὸς ἀπὸ τοὺς ἰνδοὺς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι περιπλανῶνται παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γιουκῶν καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τοὺς Βίρσους, τὸ ὄνομα τῶν ὁποίων ἰνδιστὶ σημαίνει — ὡς μετέφρασεν ἡ Καγέττη, — ἄ ν θ ρ ω π ο ι τ ῆ ς σ η μ ὁ ὄ ρ α ς. Καὶ ἀληθῶς πολλὰ τοιαῦτα δένδρα ἀπαντᾷ τις ἐν τῷ μέσῳ τῶν πευκαλῶν καὶ τῶν νανοειδῶν δρυῶν, ἀπολαύων καλύπτουν τὸ κέντρον τῆς Ἀλάσκας.

Τὸ φρούριον Σέλκιρκ κατοικοῦμενον ὑπὸ τινῶν ὑπαλλήλων τῆς Ρωσσοαμερικανικῆς Ἐταιρίας, πᾶν ἄλλο εἶνε ἡ στρατιωτικὸς σταθμὸς. Κυρίως εἶπεν εἶνε ἀποθήκη δερμάτων καὶ γουναρικῶν, ὅπου οἱ ἄμποροι τῶν πέριξ ἔρχονται καὶ κάμνουν τὰς προμηθεῖας τῶν.

Οἱ ὑπάλληλοι ἐκεῖνοι, εὐτυχεῖς διὰ τὴν ἐπίσκεψιν, ἡ ὁποία διέκοπτε τὴν μονοτονίαν τοῦ καθημερινοῦ τῶν βίου, ὑπεδέχθησαν καλῶς τὸ προσωπικὸν τῆς Εὐδρόμο Οἰκίᾶς. Ἐκ τούτου ὁ Κασκαμπέλ ἀπεφάσισε νὰ σταθμεύσῃ ἐκεῖ πρὸς ἀνάπαυσιν 24 ὥρας.

Ἡ ἄμαξα ἐν τούτοις θὰ διήρχετο τὸν ποταμὸν Γιουκῶν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος, διὰ νὰ ποφύγῃ τὴν διάβασιν ἀπὸ ἄλλο, ἡ ὁποία πιθανὸν νὰ μὴν ἦτο τὸσον εὐνοϊκὴ. Τῶνόντι, ὅσον ἐπροχώρει τις πρὸς δυσμάς, ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ ἐγίνετο πλατυτέρα καὶ ὁ ροὺς τοῦ ὀρμητικώτερος.

Τὴν συμβολὴν ταύτην ἔδωκεν ὁ κύριος Σέργιος, ἀφ' οὗ ἐσυμβουλευθὴ τὸν χάρτην του. Μία λέμβος λοιπὸν μετεκόμισεν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τὴν Εὐδρόμο Οἰκίαν νὰ τῆ βοηθεῖα τῶν ἰνδῶν, τῶν οἰκούντων εἰς τὰ περι-

χωρα τοῦ φρουρίου Σέλκιρκ, οἱ ὅποιοι ἐκμεταλλεύονται τὰ ἰχθυοστρόφα ὕδατα τοῦ ποταμοῦ. Ἄλλως τε ἡ ἀφίξις τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ δὲν τους ἐβλάψεν ἀπεναντίας εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν, τοῖς παρέσχε μίαν πολὺ σημαντικὴν.

Ὁ φύλαρχος ἦτο τότε βρέως ἀσθενῆς — τοῦλάχιστον οὕτως ἐπιστεύετο. Ἰατρικὰ καὶ ἰκτρὸς δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἐκτός τοῦ γόητος καὶ τῶν μαγικῶν φαρμάκων τῶν ἐν χρῆσει παρὰ τοῖς ἰνδοῖς. Ἀπὸ τίνος χρόνου ὁ ἀσθενὴς ἀρχηγὸς κατέκειτο ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ χωρίου, ὅπου μεγάλῃ πυρᾷ ἔκαιε νυκθημερόν. Οἱ Ἰνδοί, συνηθροισμένοι πέριξ, ἐψάλλον μίαν προσευχὴν πρὸς τὸν μέγαν Μανιτοῦν, ἐνῶ ὁ γόης ἔκαμνε τὰς καλλιτέρας μαγείας που ἤξευρε, διὰ νὰ ἀποδιώξῃ τὸ πονηρὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶχε κατασκηνώσῃ εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀσθενοῦς. Διὰ νὰ ἐπιτύχῃ δὲ καλλίτερα προσεπάθει νὰ εἰσαγάγῃ τὸ ρηθὲν πνεῦμα εἰς τὸ ἴδιον αὐτοῦ σῶμα· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὑπερβολικῶς ἐπίμονον, δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κουνήσῃ.

Εὐτυχῶς ὁ κύριος Σέργιος, ὁ ὁποῖος κατὰ ἐγνώριζεν ἀπὸ ἰατρικὴν, διέγνωσεν εὐκόλως τὴν ἀσθένειαν, καὶ προστρέξας εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ μικροῦ φαρμακείου τῆς Εὐδρόμο Οἰκίᾶς, ἔφερον ἐκεῖθεν ἐν ἐμετικόν, τὸ ὁποῖον ὅλαι αἱ μαγείαι τοῦ γόητος δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νάντικαταστήσουν...

Τῷ ὄντι ὁ σπῆτος ἀσθενὴς ὑπέφερε ἀπὸ δυσπεψίαν καὶ τὸ φαρμάκον τὸν ὠφέλησεν. Ὁ ἀρχηγός, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς φυλῆς ὀλοκλήρου, ἐσώθη· καὶ ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ ἐστερήθη οὕτω τοῦ μεγαλοπρεποῦς θεάματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπαρουσίαζε μίαν τὸσον ἐπίσημος ἰνδικὴ κηδεῖα. Σημειώσατε δὲ ὅτι οἱ Ἰνδοὶ δὲν θάπτουν τοὺς νεκροὺς τῶν. Τοὺς κρεμοῦν εἰς τὸν ἀέρα, εἰς ὕψος ποδῶν τινῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους. Ἐκεῖ, εἰς τὸ βάθος τοῦ φερέτρου τῶν, ὡς διὰ νὰ τοῖς χρησιμεύσουν εἰς ἄλλον κόσμον, ἀποθέτουν τὴν πίπαν τῶν, τὸ τῶνον τῶν, τὰ βέλη τῶν, τὰ ξυλοπέδιλά τῶν καὶ τὰς γούνας, τὰς ὁποίας ἐφόρουν τὸν χειμῶνα. Καὶ αἱ αὔραι τοὺς λικνίζουσι μέσα εἰς τὸ φερέτρον τῶν, κατὰ τὸν αἰώνιον ὕπνον τῶν, ὡς παιδία μέσα εἰς λίκνον...

Ἡ οἰκογένεια Κασκαμπέλ ἔμεινεν εἰκοσιτέσσαρας ὥρας εἰς τὸ φρούριον Σέλκιρκ, μεθ' ὃ ἀπεχαίρεισε τοὺς ἰνδοὺς καὶ τοὺς ὑπαλλήλους, ἀποκομίσασα λαμπρὰν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου ἐκεῖνου σταθμοῦ ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ. Τὴν 27 Ἰουλίου, ἦτοι μετὰ 17 ἡμέρας, ἡ Εὐδρόμο Οἰκίαν νὰ τῆ βοηθεῖα ἐφθάσεν εἰς τὸ φρούριον Γιουκῶν.

(*Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΚΥΜΑ

Ὁ ναυτις φεύγει καὶ ἀπομένει μὴ γρᾶια μᾶνα μ' ὕσπρα μαλλιά, ποῦ βλέπει θάλασσα ἀγρωμένῃ καὶ κλαίει ἐστὴν ἔρημ' ἀκρογιαλιά.

Καὶ νὰ ποῦ ἄδικα ἡ γρηὰ φοβάται, τὸ καραβάκι ἦλθε γερὸ. τὸ ἑλληνόπουλο δὲ φοβάται οὔτε ἀέρα, οὔτε νερό.

Ἑλλάς καὶ κύμα ἀδελφωμένα πάντα ἐστὶς δόξας τὴν ἀγκαλιὰ ζοῦνε καὶ ἐξῆσαν ἀγαπημένα καὶ ἐτὰ ναυτοπούλα στέλλουν φιλία Δ. Γρ. Κ.

Η ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΛΕΛΕ

Προχθὲς που πῆγα εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀγαπητοῦ μου ποιητοῦ Π*, ὁ μικρὸς υἱὸς του, ὁ χαριτωμένος πενταετής Λεάνδρος, μοῦ ἔκκλεμ' ὀλίγην συντροφίαν εἰς τὸ γρᾶρειον, ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ πατέρας του.

Εἰς τὴν ἀρχὴν δὲν μου ὠμιλοῦσε πολὺ ὁ μικρός. Τὸν ἐρωτοῦσα καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας μοῦ ἀπεκρίνετο. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐλάμβανε θάρρος καὶ ἡ συνομιλίαν μας ἐγίνετο ζωηρότερα. Πῶς τώρα ἐφθασεν εἰς τὸ ὕψιστον τῆς ζωηρότητος καὶ πῶς ἀνεστατώσμεν τὸ σπίτι μετὲς φωνῆς, θά σας διηγηθῶ ἀμέσως.

Εἶδα μίαν φωτογραφίαν τοῦ μικροῦ ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

— Μπα! τίνας εἶνε αὐτὴ ἡ φωτογραφία; ἠρώτησα προσποιούμενος ὅτι δὲν τὸν ἀναγνωρίζω.

— Εἶνε τοῦ Λελέ, ἀπεκρίθη ὁ μικρός, μετὰ ἄταρσκον μειδίαμα.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτός ὁ Λελέ; — Ἐγώ!... ὁ Λεάνδρος... εἶπεν μελένε, Λελέ.

Προσεκοιτήθη τότε ὅτι κυττάζω τὴν φωτογραφίαν καλὰ-καλὰ.

— Φέμματα, μετὰ γελᾶς, εἶπα. Αὐτὸς δὲν εἶνε ὁ Λελές... εἶνε ἕνα ἄλλο παιδί.

— Ὅχι! εἶνε ὁ Λελές!

— Ἀδύνατον. Αὐτὸ τὸ παιδί που εἶνε εἰς τὴ φωτογραφία, φορεῖ σκουφάκι, εἰς δὲν φορεῖς.

Ὁ μικρὸς ἐγέλασε.

— Μέσ' εἰς τὸ σπίτι θέλετε νὰ φορῶ σκουφάκι;

— Ἄ, μπα, δὲν εἶσαι σύ. Αὐτὸ τὸ παιδί φορεῖ τραχηλιά ἄσπρη· εἰς φορεῖς τραχηλιά ἄσπρη; ποῦ εἶνε;

Ὁ Λεάνδρος ἐγέλασε ἀκόμη πῖδ πολὺ.

— Μ' αὐτὰ εἶνε τὰ καλὰ μου ρούχα... μετὰ αὐτὰ ἐφωτογραφήθηκα... αὐτὰ που φορῶ τώρα εἶνε τὰ παλαιά.

— Ἀφῆσέ τα αὐτὰ, θέλεις νὰ με γελᾶσης. Μπα! Μπα! τί βλέπω ἐδῶ;

Παναγόπουλος· νὰ τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Παναγόπουλος εἶνε... ἰδέε εἰς τὸ ἐδῶ με χρυσὰ γράμματα.

Ὁ Λεάνδρος ἤρχισε νὰ θυμῶνῃ. Δὲν ἐγέλασε πῖδ καὶ ἡ φωνὴ του ἀντήχησε πῖδ δυνατῆ:

— Καλέ, τί λέτε, καλέ; Δὲν εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ αὐτό... Αὐτὸ λέει ὅτι ἐπήγαμε εἰς τοῦ Παναγοπούλου τοῦ φωτογράφου καὶ ἐκάμαμε τὴν εἰκόνα ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἐνόησες;

— Ἄ, εἶπες; εἶπα ὡς νὰ ἐπέισθην. Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ φωτογράφου; Ὅποτε ἐδῶ εἶνε ὁ Λελές...

— Ὁ Λελές βέβαια!

Καὶ ὁ μικρὸς ἠτοιμάσθη νὰ ξαναγέλῃ. Ἄλλὰ δὲν τὸν ἄφησε:

— Μπα! Μπα! Τώρα τὸ εἶδα. Τὸ παιδί αὐτὸ ἔχει μαλλιά ὡς κορίτσι. Ἐσὺ δὲν ἔχεις. Ἄ, κύριε, μετὰ γελᾶς!

Τὸ ἀπρόοπτον ἐπιχείρημα, τὸ τὸσφ σοβαρὸν, ἐκορύφωσε τὸν θυμὸν τοῦ μικροῦ.

— Φέμματα! φέμματα! ἐφώνησε. Εἶχα μαλλιά καὶ τὰ ἔκοψα! Δὲν ἐνθυμῆσθέ που εἶχα μαλλιά;

— Πότε εἶχες μαλλιά;

— Δὲν ἐνθυμῆσθε τότε που ἦλθατε μετὰ τὸν μπαμπά εἰς τὸ Σχολεῖο; Δὲν εἶχα μαλλιά; εἰ;

— Ὅχι, δὲν εἶχες!

— Εἶχα!

— Ὅχι, σοῦ λέγω!

— Εἶχα, σοῦ λέγω.

— Δὲν εἶσαι σύ!

— Ἐγὼ εἶμαι.

— Εἶνε ἡ φωτογραφία τοῦ Παναγοπούλου!

— Εἶνε ἡ φωτογραφία τοῦ Λελέ!

— Ὅχι! ὄχι! ὄχι!

— Ναι! ναι! ναι!

Ἐφώνησα ἐγὼ ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐφώνησε περισσότερο. Εἶχε μίαν ἀγωνία, μίαν στενωχώρα που δὲν περιγράφεται. Τὰ ὄρατά του ματάκια ἐγέμισαν δάκρυα.

Καὶ ἀπὸ τὰς τόσας φωνῆς, ἀπὸ τὸ κακὸ που ἐγίνετο, ἔτρεξεν ἡ μητέρα του, νὰ ἰδῇ τί τρέχει. Τὸ δραματικὸν ἐλύθη διὰ θεοῦ ἐκ μηχανῆς, ὅπως τὰ δράματα τῶν ἀρχαίων.

— Ναι, εἶνε ἡ φωτογραφία τοῦ Λελέ! εἶπεν ἡ μητέρα.

Ὁ Λελές ἐθριάμβευσε.

Ἄν ὅσες φορές προσπαθοῦν νὰ του παραστήσουν τὸ ἄσπρο μαῦρο, ἂν ὅσες φορές, εἶτε διὰ νὰ στετυθεῖ, εἶτε διὰ νὰ ἀφελῆθον ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν του, προσπαθοῦν νὰ του δείξουν ὅτι δὲν εἶνε σωστὸν τὸ σωστὸν, ἂν τέλος πάντων ὅσες φορές αἰσθάνεται καὶ εἰξεύρει ὅτι ἔχει δίκαιον, ἐξανίσταται καὶ διαμαρτύρεται μετὰ τὴν δύναμιν, ὁ Λεάνδρος πάντοτε εἰς τὴν ζωὴν του θὰ θριαμβεύῃ. Φώναζε, μικρὸ μου, φώναζε ὅταν ἔχῃς δίκαιον καὶ μὴ σε μέλη.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑΩΣ ΚΑΙ ΓΕΡΑΝΟΣ

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ Διῶπου]

Ἐνα χρυσοῦτερο παγῶνι ἐκεῖ που περπατεῖ ἀπλώνει τὴν πολυχρῶματ' οὐρά, καὶ λέει εἰς τὸ ἐξυπνο γεράνι: «Ποῖα φτωχὴ μᾶννα σ' ἔχει κἀνὴ μετὸσο ἄσχημα φτερά;

» Γεράνι δὲν γνωρίζω ἐνα νῆα φτερούγες ὅταν κ' ἐμένα καὶ νὰ φορῇ χρυσοῦ στολή. » Τοῦ λέει τότε τὸ γεράνι: «Ἐέρω, πῶς μ' ἔχει ὁ Πλάστης κἀνὴ φτωχὸ καὶ ἄσχημο πουλί

» Μὰ ἔχουν χάρι τὰ γεράνια νὰ λέν τραγοῦδι εἰς τὰ οὐράνια καὶ εἰς τὰ στεράκια νὰ πετοῦν ἐνῶ σὺ μένεις ἐστὴν αὐτῆ σου ὄσαν πετεινός. καὶ τὴ στολή σου νῦμωρὰ ὀρνίθια χαιρετοῦν! »

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ «ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ»

Ἀγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἐσχάτως σὰς ἠρώτησε μετὰ πῶσον τρόπον θὰ ἐκἀμνατεῖς τοὺς γονεῖς σας τὴν πλέον εὐχάριστον ἐκπληξιν. Ἄν ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ἀπηυθύνετο πρὸς ἐμὲ ἐκ μέρους σας, θὰ σας ἀπαντοῦσα:

— Νὰ πάρετε τὰ «Παιδικὸν Θεάτρον» τοῦ κ. Ξενοπούλου, νὰ διαλέξετε ἀπὸ μέσα ἐνα κομμάτι τοῦ γούστου σας, τοῦ φύλου σας, τῆς ἡλικίας σας καὶ τοῦ ἀριθμοῦ σας, νὰ τὸ μάθετε καλὰ καὶ νὰ τὸ παραστήσετε ἐνώπιον τῶν γονέων σας!...

Σὰς βεβαίω ὅτι πλέον εὐχάριστον ἐκπληξιν δυσκόλως θὰ εἰμπορούσατε νὰ ἐφεύρετε. Ἄν μάλιστα ἐφροντίζατε νὰ εἶνε παρόντες εἰς τὴν παράστασιν καὶ ἄλλοι οἰκογενειακοὶ φίλοι καὶ συγγενεῖς, ὁ θρίαμβός σας θὰ ἦτο ἀκόμη μεγαλῆτερος, τὰ χειροκροτήματα περισσότερα καὶ ζωηρότερα. Σκεφθῆτέ το καὶ σεῖς ὀλίγον: Ἄν ἡ εὐχαριστήσις τῶν γονέων εἶνε μεγάλη, ὅταν σὰς ἀκούουν νάνα γινώσκετε κατὰ τι καθαρά καὶ μετ' ἐννοίαν, φαντασθῆτε πόσον ἡ ἐκπληξίς των θὰ εἶνε μεγαλῆτερά, ἂν τὸ κατὰ τι αὐτὸ εἶνε κανένας μονόλογος, κανένας διάλογος, κανὲν δραματικόν, μίαν μικρὰ καὶ εὐμορφὴν ἱστορίαν τελοσπάντων, τὴν ὁποῖαν ὄχι μόνον διαβάσετε καλὰ καὶ ἀποστηθίσετε, ἀλλὰ καὶ τὴν παρουσιά-

σετε φυσικῶν, ζωντανῶν, ὑποδύμενοι τὰ πρόσωπά της, ἀναπαριστῶντες τὰς σκηνὰς της, μετὰ τὴν κατάλληλον ἀπαγγελίαν καὶ μιμικήν. Ἴδου στάδιον διὰ νὰ νικηθῆτε καὶ νὰ δεῖξετε ὅλα σας τὰ προτερήματα, ὅλην σας τὴν εὐφυίαν, ὅλην σας τὴν χάριν. Διότι ἀληθινὰ πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἐξυπνο παιδί, ἐκεῖνο που θύναγνῶσῃ κατὰ τι εἰς τὸ «Παιδικὸν Θεάτρον» καὶ κατόπι θὰ ἠμπορήσῃ νὰ τὸ παραστήσῃ καλὰ, νὰ γίνῃ δηλαδὴ διὰ μίαν στιγμὴν αὐτὸς ὁ Στρατῆς τοῦ Ποδηλάτου ἢ αὐτὸς ὁ Ἄγγελος τοῦ Εἰκοστοῦ Τρίτου, ἢ αὐτὴ ἡ Φοῖβη τοῦ Καينو ὀργιστοῦ Φορέματος ἢ αὐτὴ ἡ Οὐρανία τοῦ Πάσ ἐπέρασες χθές...

Ἡ φιλολογικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ αὐτῆ παιδία εἶνε πολὺ ἐν χρῆσει εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἐκεῖ ὅπου τὰ παιδία εἶνε τὸσον ἀνεπτυγμένα, βιβλία ὡς τὸ «Παιδικὸν Θεάτρον» εἶνε ὀφθονώτατα, πολὺ δὲ συχνά, ὄχι μόνον εἰς τὰ Σχολεῖα ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς οἰκογενειακὰς ἐορτάς, τὰ μικρὰ ἐκεῖ παριστάνουν δράματα ἢ ἀπαγγέλλουν μονολόγους. Δὲν εἶνε πολλὰ ἔτη ἀφ' ὅπου τὸ ἔθιμον τοῦτο ἤρχισε νὰ εἰσαγέται καὶ παρ' ἡμῶν. Μέχρι τίνος τὰ μικρὰ εἰς τὰς Ἐξοχίας ἀπήγγελλον μόνον ποιημάτια. Κατόπι εἰς τὰ μεγαλῆτερα Σχολεῖα, — εἰς τὸ Ἀρσάκειον π. χ. — παρίστανον καὶ κατὰ κωμωδίας γαλλικὰς, ἀρκετὰ κακομεταφρασμένας. Ἔργα τοιαῦτα πρωτότυπα, ἐλληνικά, οὐτε ἐγράφοντο οὐτε ἐξεδίδοντο. Πρώτη ἡ «Διάπλασις» ἐσκέρθη νάναπλήρωσῃ τὴν ἑλλειψιν καὶ εἰμπορεῖ νὰ καυχᾶται ὅτι αὐτὴ εἰσήγαγε τὸ λαμπρὸν ἔθιμον, τὸ ὁποῖον σήμερον ἐγενικεύθη. Εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐδημοσιεύθησαν οἱ πρώτοι μονόλογοι, οἱ πρώτοι διάλογοι, τὰ πρώτα δράματα, αἱ πρώται κωμωδίαι. Δύο σειρὰς τοιούτων ἔργων ἐξέδωκε πρὸ τινῶν ἐτῶν διὰ τῆς «Διαπλάσεως» ὁ κ. Ἀριστοτέλ. Κουρτίδης, ὁ κάλλιστος παιδικὸς μας συγγραφεὺς Ἰδὺ σήμερον καὶ ὁ κ. Ξενοπούλος, ὁ ὁποῖος ἕως τώρα ἔγραφε θεάτρον διὰ τοὺς μεγάλους, ἀποφασίζων διὰ τῶν προτροπῶν πάλιν τῆς «Διαπλάσεως» νὰ γράψῃ καὶ διὰ τοὺς μικροὺς καὶ ἐκδίδων τὸ κομψότατον «Παιδικὸν Θεάτρον» του. Ἡ ὑποδοχὴ τῆς ὁποίας ἔτυχε τὸ βιβλίον αὐτό, καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως του ἀκόμη, μαρτυρεῖ ὅτι ἐξηπλώθη πλέον τὸ ἔθιμον τῶν παιδικῶν παραστάσεων εἰς ὅλα τὰ Σχολεῖα. Οἱ διδάσκαλοι τὸ ἐπερίμεναν ἀνυπομένως.

Τώρα ἐκ τῶν Σχολείων, τὸ ἔθιμον πρόκειται νὰ μεταφερθῇ εἰς τὰς οἰκογενείας. Οἱ μικροὶ ἀναγνῶσται τῆς Διαπλάσεως, τοὺς ὁποίους συμβουλεύω νὰ προμηθευθῶν τὸ Παιδικὸν Θεάτρον τοῦ κ. Ξενοπούλου καὶ νὰ παραστήσουν ἐξ αὐτοῦ ὅσα τεμάχια εἰμπο-

ραστήσουν ἐξ αὐτοῦ ὅσα τεμάχια εἰμπο-

ρέσουν, θα είνε ούτως εἶπεν οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ὄραϊοῦ κινήματος. Πρόκειται αἱ οἰκογενεακαὶ συναθροίσεις καὶ ἑορταὶ νὰ ἔχουν τοῦ λοιποῦ φιλολογικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν, μορφωτικὸν καὶ διδακτικὸν χαρακτῆρα. Εἰς τὰς ἐπίσημους περιστάσεις, ὅπου τόσο καλὰ οἱ μεγαλύτεροι κάμουν τὸ μέρος των, πρέπει τώρα νὰ το κάμουν καλλίτερα οἱ μικρότεροι διὰ τῆς παιδικῆς των σκηνῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐπίσημα ἂν δὲν εἴνε τὰ πράγματα — μεγάλη δηλαδὴ ἑορτὴ καὶ διοργανωμένη παράστασις. — ὑπάρχουν οἱ μονόλογοι, ἱκανοὶ νὰ παγγέλλωνται ἐκ τοῦ προχείρου εἰς πᾶσαν εὐθυμὸν συναθροισιν. Ἀγόρι ἢ κορίτσι, τὸ ὅποιον ἤξευρε νὰ παγγέλλῃ καλὰ ἓνα μόνολογον, ἄς εἴνε βέβαιον ὅτι θὰ κάμνῃ πάντοτε τὴν καλλίτερον φιλολογίαν. Προχθὲς ἤμουν εἰς ἓνα σπίτι, ὅπου ἦσαν μαζευμένα κάμποσα παιδιά. Ἄλλα ἔπαιζαν πιάνο, ἄλλα ἐτραγουδοῦσαν, ἄλλα ἔκαμαν λογοπαίγνια, ἄλλα ἔλυσαν αἰνίγματα. Καθὲν τέλοσπάντων ἤθελε νὰ δείξῃ τί ἤξευρε καὶ νὰ διασκεδάσῃ τοὺς ἄλλους. Με αὐτὸν τὸν σκοπὸν, ἓνα τὶ ἔκαμνεν, ἂν το εὔρετε; Ταχυδακτυλογραφίαν! Μάλιστα, ταχυδακτυλογραφίαν! Καὶ ἐνόσῳ τὸ ἔβλεπα ἀπομιμούμενον τοὺς χονδροειδεῖς θαυματοποιούς τοῦ δρόμου, χωρὶς νὰ κατορθώῃ νὰ συγκινήσῃ καὶ πολυτούς θεατὰς τοῦ, — οἱ ὅποιοι ἦσαν ὅλοι ἀνεπτυγμένοι ἄνθρωποι, — ἔλεγα μέσα μου: πόσον ὀθρίαμβος τοῦ ζωηροῦ, τοῦ ἐξυπνοῦ αὐτοῦ παιδιοῦ θὰ ἦτο τέλειος, ἂν ἤξευρε τώρα νὰ μας ἀπαγγείλῃ ἐδῶ τὴν Ἐορτὴν τοῦ Νουοῦ π. χ.:

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
 [ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]
 [Συνέχεια· ἴδε σελ. 126]

— Ναι, πατέρα, ἀλλὰ νὰ φάτε τώρα ὅσῳ εἴνε ζεστὰ τὰ φαγητά, γιατί ἀργότερα ὄλ' αὐτὰ τὰ ὄρατα πράγματα, δὲν θὰ ζήξουν τίποτε.

Καὶ ἔθεσεν εἰς τὸ πινάκιον τοῦ πατρὸς τῆς τὴν μίαν γλῶσσαν, καλομαγε-

πεία, Σωσάννα μου, τὴ χαρὰ μου! Εἶμαι νὰ πετάξω!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'
 Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΛΕΓΕΙ «ΟΧΙ»

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπομένης ἡμέρας ὁ Φίλιππος ἐκάθητο ὑπὸ τὴν βεράνδαν τοῦ οἰκίσκου καὶ ἔπαιζε μετὰ τὰ παιδιά τοῦ πατέρ· Ἰωσήφ. Ἦτο πολὺ ἐνωρίς καὶ ἡ Ἀντωνία, ἀπρησολημένη εἰς τὰ τοῦ οἴκου, ἐνόμιζεν ὅτι τὸ παιδίον ἐμελετοῦσε τὰ μαθήματά του. Τὰ βιβλία του καὶ ἡ πλάκα του εὐρίσκοντο τῶντονι πλησίον τοῦ κλωβίου, ἀλλ' ὁ Φίλιππος οὔτε τὰ ἐκύτταζε κἄν. Ποῦ τον ἄφιναν νὰ σκεφθῇ διὰ μελέτην τὰ λευκὰ χαριτωμένα ποντικῆκια!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
 Βραβευθεὶς εἰς τὸν 44ον Διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως πρὸς εὐρεσιν τῶν λύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων

— Δὲν πρέπει νὰ τ' ἀφήσω νὰ ξεχάσουν ὅσα τοῖς ἔμαθεν ὁ πατέρ· Ἰωσήφ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν διὰ νὰ δικαιωγηθῇ. Θὰ εἴνε πολὺ λυπηρὸν νὰ μὴν ἤξεύρουσαν νὰ κάμνουν γυμνάσια, ὅταν θὰ ἐπιστρέψῃ ὁ κύριός των. Πρέπει νὰ τοὺς κάμνω ἀπὸ ἓνα μάθημα καθὲ πρωί.

Καὶ ἐπεδόθη εἰς τὸ ἔργον τοῦτο μετ' ἡσυχον πλέον συνείδησιν.

Ὁ ἀὴρ ἦτο δροσερὸς καὶ γλυκὺς. Μόλις εἶχεν ἀνακύψῃ ὁ ἥλιος ὑπεράνω τῶν ἀνθισμένων δένδρων τοῦ κήπου. Ἡ πρωϊνὴ δρόσος εἶχε κοσμήσῃ διὰ λαμπρῶν ἀδαμάντων τοὺς λευκοὺς ἀστεροειδεῖς ἰάσμους, τὴν χλόην καὶ τοὺς ἰστούς τῶν ἀραχνῶν, οἱ ὅποιοι ἐξετείνοντο μεταξὺ τῶν κλάδων τῶν ροδοδενδρῶν. Καὶ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀδάμαντας ἡ αὔρα τοὺς ἔσειεν ἡρέμα καὶ τοὺς ἔκαμνε ν' ἀστραποβολοῦν ὑπὸ τὸν ἥλιον. Τὸ πρωϊνὸν πρόγευμα τοῦ Φιλίππου τὸν ἐπερίμεναν καὶ οἱ πτερωτοὶ τοῦ φίλου, ὁ Καρδινάλιος καὶ ὁ Σκόπτης, διὰ νὰ τσιμπήσουσαν καὶ αὐτοὶ κάτι τί, κατὰ τὸ συνηθῆς. Ἐτερέτιζαν βραχειὰς μουσικὰς φράσεις, αἱ ὅποια ἐξέφραζαν ἀναμφιβόλως γλυκὺ παράνονον· ἀλλὰ τὸ παιδίον δὲν τὰ ἤκουε, δὲν τὰ ἐπρόσεχε περισσότερο ἀπὸ τὰ βιβλία του. Δύο ἀπὸ τὰ ποντικῆκια εἶχαν μαλώσῃ καὶ τὸ ἀστεῖον ἐκεῖνο θέαμά τον ἀπρησχόλει τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὀλοκλήρως.

Τὰ πτηνὰ ἤρχισαν νὰ ζηλεύουν τοὺς νέους εὐνοουμένους τοῦ Φιλίππου. Ἀφῆκαν τὴν τράπεζαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκρύωνεν ἡ γαλατόσουπα τοῦ φίλου των, ἐπλησίασαν τὸ κλωβίον, καὶ ἔχωσαν τὸν ῥάμφος των διὰ μέσου τῶν συρμάτων, προσπαθοῦντα νὰ φθάσουν τὰ ποντικῆ-

... Φέρον μετὰ χάριν τὸ βαθὺ ἐλαϊόχρουν τοῦ ἐξώφυλλον, — ὡς μικροῦλα κοκέτα, γνωρίζουσα ποῖον εἴνε τὸ χρῶμα τοῦ συρμοῦ, — τὸ κομψὸν «Παιδικὸν Θέατρον» δὲν βλέπει τὴν ὥραν πότε νὰ αναγνωσθῇ, πότε νὰ ἀναπτύξῃ τὰς ὄραϊας σελίδας τοῦ ἐνώπιον ζωηρῶν ὀμμάτων, νὰ τέρψῃ, νὰ συγκινήσῃ, νὰ ἐμπνεύσῃ, νὰ διδάξῃ. Ὡ, ἔχει πολὺ εὐγενῆ φιλοδοξίαν τὸ «Παιδικὸν Θέατρον», ἀγαπητοὶ μου φίλοι, καὶ σᾶς το συνιστῶ μετ' ὅλην μου τὴν καρδίαν.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ρευμένην, ῥοδοκόκκινην καὶ ἀχνίζουσαν.

— Τώρα ἰδέτε αὐτὸ τὸ ὄρατο γλυκίσμα, ἐξηκολούθησεν ἡ Δέα. Ἡ Κερλίνα τὸ ἔκαμε ἐπίτηδες γιὰ σᾶς. Αὐτὰ τὰ ἄνθη σᾶς τα στέλλει ἡ θεία τοῦ Φιλίππου, αὐτὲς τὰς φράουλες ἡ κυρία Ἐνσορτ. Βλέπετε πῶς μας ἀγαποῦν καὶ πῶς μας ἐνθυμοῦνται;

— Ναι, πραγματικῶς, εἶπεν ὁ καλλιτέχνης· ἔχεις πολὺ καλοὺς φίλους. ἀλλὰ τὸ βιβλίον... ὅσῳ ἀξίζει τὸ βιβλίον!

Καὶ ὁ καλλιτέχνης, μετ' ὅλας τὰς προσπάθειάς τῆς Δέας, δὲν το ἄφησε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ γεύματος.

Τὸ ἑσπέρας ἡ Δέα εἶπεν ἐμπιστευτικῶς εἰς τὴν Σωσάνναν.

— Ὁ πατέρας εὐχαριστήθη πολὺ. Τὸ γεῦμα ἦτο ἐξίσαιον. Ἐφαγεν ἀπὸ ὅλα καὶ ψάρι καὶ πουλὶ καὶ ἀγρινᾶρες καὶ φράουλες καὶ γλυκίσμα. Φαντάσου

παιδιά, Σωσάννα μου, τὴ χαρὰ μου! Εἶμαι νὰ πετάξω!

κα, τὰ ὅποια κατατρομαγμένα ἀπὸ τὴν ἤμιστὰ φιλικὴν αὐτὴν ἐπίσκεψιν, ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ ἓν ἄκρον ὡς τὸ ἄλλον τῆς στενῆς των κατοικίας. Ἐπὶ τέλους βαρυνθέντα τὴν ἀνανδρὸν ἐκείνην φυγὴν, παρητάχθησαν ὡς ἐν μάχῃ καὶ ἀντιμετώπισαν θαρραλῶς τὸν ἐχθρὸν.

Τὸ θέαμα τοῦτο ἔκαμε τὸν Φίλιππον νὰ γελάσῃ τόσο δυνάττα, ὥστε ἔτρεξεν ἡ Ἀντωνία εἰς τὴν βεράνδαν νὰ ἰδῇ τί τρέχει.

— Θεία! θεία! ἔλα ἐδῶ νὰ ἰδῆς, σὲ παρακαλῶ, τί ἀστεῖο ποῦ εἴνε! Ὁ Καρδινάλιος καὶ ὁ Σκόπτης ζηλεύουν καὶ θέλουν νὰ τσιμπήσουν τὴν Μπαμπακοῦ καὶ τὰ ἄλλα.

— Καὶ τὰ καίμενα φοβοῦνται. Ἴδὲς πῶς τρέμουν! Νά, φάτε, ζηλιάρικα, καὶ ἀφήστε ἡσυχὰ τὰ ποντικῆκια που δὲν σᾶς κάμνουν τίποτε!

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Ἀντωνία, ἔρριπεν εἰς τὰ πτηνὰ μίαν δρᾶκα σίτου καὶ τα ἔκαμνεν οὕτω νὰ πομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ κλωβίον τῶν ἀντιζήλων. Τὰ ποντικῆκια τότε ἤρχισαν νὰ χορεύουν περιχαρῆ ἐν εἶδος πυρρῆγιου, ἰδικῆς των ἐφευρέσεως, ἑορτάζοντα οὕτω τὴν νίκην, τὴν ὁποίαν ἐφαντάζοντο ὅτι κατήγαγον κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

— Εἴνε πολὺ εὐθυμα, εἶπεν ὁ Φίλιππος, βλέπων αὐτὰ μετὰ θαυμασμοῦ. Δὲν λυποῦνται πολὺ διὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ πατέρ· Ἰωσήφ.

— Κ' ἐμένα ἔτσι μοῦ φαίνεται! εἶπεν ἡ Ἀντωνία μετὰ κάποιαν μελαγχολίαν. Ἔτσι συμβαίνει πάντα ἔς αὐτὸ τὸν κόσμο. Μᾶτια που δὲν βλέπονται γρήγορα λησμονοῦνται! — Καὶ στενάχασα ἡ Ἀντωνία ἐκάθησεν εἰς τὴν καλαμίνην τῆς πολυθρόνας. — Πολλὰς φορές ἐσυλλογίσθηκα, παιδί μου, ὅτι καὶ σύ, ἂν φύγω καμμιά φορὰ, θὰ με ξεχάσῃς γρήγορα.

— Εἴνε που δὲν θὰ φύγῃς, δέξαι τῷ Θεῷ, ἀπήνησεν ὁ Φίλιππος· ἀλλὰ καὶ νὰ ἐφευγῃς, ἐγὼ, θεία μου, δὲν θὰ σ' ἐξεχνόουσα ποτέ· καὶ νὰ ἤθελα, πάλι δὲν θὰ το κατώρθωνα.

Ἡ Ἀντωνία ἐμεδίασε μελαγχολικῶς.

— Δὲν λέγω ὅτι θὰ το ἤθελες· εἶπεν ἡ Ἀντωνία ἰσα-ἰσα χωρὶς νὰ το θέλῃς, ὅστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸν ἡ θεία Ἀντωνία θὰ ἐβγαίνειν ἀπὸ τὸν νοῦν σου, καὶ ἄλλοι θὰ ἐπερναν τὴ θέσιν τῆς. Νά, παραδείγματός χάριν, αὐτὸς ὁ κύριος καὶ αὐτὴ ἡ κυρία Ἐνσορτ... μήπως ἀπὸ τώρα δὲν τοὺς ἀγαπᾶς πολὺ; Δὲν σε κατηγορῶ γι' αὐτὸ, παιδί μου. Εἴνε φυσικόν. Εἴνε καλοὶ ἄνθρωποι, σὲ περιποιοῦνται πολὺ· ὁ κύριος σὲ μαθαίνει ζωγραφικὴν· φυσικὰ λοιπὸν καὶ σὺ τοὺς ἀγαπᾶς καὶ τοὺς εὐγνωμονεῖς. Ἀλλὰ κ' ἐκεῖνοι, καθὼς μοῦ λέγεις, σὲ ἀγαποῦν πολὺ καὶ στοχαζομαι ὅτι θὰ ἤθελαν πολὺ νὰ σε πάρουν μαζί των εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἦθελες νὰ πᾶς;

Ἰπῆρχεν ἐλαφρὰ τῆς χροιά ζηλοτυπίας εἰς τὸ αἶσθημα, τὸ ὅποιον ὑπεργόρευε τοὺς λόγους τούτους εἰς τὴν γυναικῆν, ἡ φωνὴ τῆς ὁποίας ἔτρεμεν ὀλίγον ἐνῶ τοὺς ἐπρόφερε. Ἄλλ' ἡ ἀπάντησις τοῦ Φιλίππου τὴν καθυσόχασεν.

— Ὅχι, εἶπε μετὰ φωνὴν διαυγῆ καὶ σταθεράν, ὄχι, δὲν θὰ ἐπήγαινα. Δὲν θὰ σε ἄφινε ποτέ, γι' ἀγάπῃ κανενὸς ἄλλου, θεία! Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ἐδῶ μετὰ τὰ πουλιά μου, μετὰ τὰ λουλούδια μου... ἀφίνω πιά τὰ «παιδιά» τοῦ πατέρ· Ἰωσήφ. Οὔτε ἄλλο μέρος ἀγαπῶ περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ, οὔτε ἄλλον ἄνθρωπον περισσότερο ἀπὸ σένα, θεία Ἀντωνία!

Οἱ δακρυσμένο ὄφθαλμοὶ τῆς Ἀντωνίας ἐξήστραψαν ἀπὸ χαρὰν.

— Πόσον εἶμαι εὐτυχὴς νὰ σ' ἀκούω νὰ μιλήσῃς ἔτσι, τῷ εἶπεν. Ἐγὼ σε ἀνέθρεψα, ἐγὼ σε περιποιήθηκα ὅταν ἦσουν μικρὸς· ἐπροσπάθησα νὰ σε κάμω καλὸ παιδί καὶ το κατώρθωσα. Αἰσθάνομαι μεγάλην χαρὰν ποῦ σε ἀκούω νὰ λές ὅτι θέλεις νὰ μένης πάντα μαζί μου. Θὰ ἐλυποῦμην πολὺ ἂν μ' ἐγκατέλειπες. Ἐ, ἐγὼ εἶμαι γρη῏α... καὶ ποῖος ξεῖρε. — Ἀλλὰ φάγε, παιδάκι μου, τὸ γάλα σου, γιατί θὰ σου κρυώσῃ ὀλωδιδίλου. — Ὑστερα, πρὶν πᾶς εἰς τοῦ κυρίου Ἐνσορτ, πρέπει νὰ μελετήσῃς τὰ μαθήματά σου.

Ποῦ νὰ το ἤξευρεν ὁ Φίλιππος, ὅταν ἀπεχωρίζετο τῆς Ἀντωνίας μ' ἓνα ἐγκάρδιον χαιρετισμὸν, ὅτι ἡ εἰλικρινεία του ἐμελλε θὰ τεθῇ τόσο γρήγορα ὑπὸ δοκιμασίαν!

Ὁ ζωγράφος καὶ ἡ σύζυγός του ἦσαν παραδεδομένοι εἰς ζωηροτάτην συνομιλίαν, ὅταν τὸ παιδίον εἰσήλθεν εἰς τὸ ἐργαστήριον μετὰ τὸ χαροῦμένον του πρόσωπον καὶ τοὺς ἀπηθύθεν ἐν φαιδρότατον καλημέρα.

— Ἐλα ἐδῶ, χρυσὸ μου παιδί, εἶπεν ἡ κυρία Ἐνσορτ, ἐλύσσασα τὸν μικρὸν πλησίον τῆς καὶ περιβαλοῦσα τὴν ὀσφύν του διὰ τοῦ βραχιόνος. Ἐχομεν νὰ σου ὀμιλήσωμεν πολὺ σοδάρᾳ. Ἴδου περὶ τίνος πρόκειται. Εἴμεθα ἑτοιμοὶ νὰ ἀναχωρήσωμεν εἰς Νέαν Ὑόρκην καὶ μᾶς κοστίζει πολὺ νὰ σε ἀφήσωμεν ἐδῶ. Θελεῖς νὰ ἔλθῃς μαζί μας;

Τὰ μάγουλα τοῦ Φιλίππου ἐγίναν κατὰ κόκκινα καὶ τὰ μάτια του ἐγέμισαν δάκρυα.

— Ὡ, σᾶς παρακαλῶ πολὺ, μὴ φύγετε! Θὰ λυπηθῶ τόσο πολὺ!... — Τότε λοιπὸν ἔλα μαζί μας, ἀφ' οὗ σου το λέγωμεν... — Δὲν εἴμπορῶ.

— Δὲν εἴμπορεῖς! Γιατί δὲν εἴμπορεῖς; ἠρώτησεν ὁ κύριος Ἐνσορτ. Θὰ κάμωμεν ὅτι εἴμποροῦμεν διὰ νὰ σε κάμωμεν εὐτυχῆ. Θὰ σε ἔχωμεν σάν παιδί μᾶς· θὰ σε μάθω ζωγραφικὴν, θὰ γίνῃς ζωγράφος ὅπως ἐγὼ.

— Θὰ ταξιδεύωμεν, ὑπέλαβεν ἡ κυρία Ἐνσορτ, θὰ περνοῦμε μέρος τοῦ καλοκαιριοῦ εἰς τὰ βουνὰ — θὰ ἰδῆς καὶ

«Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ἐδῶ...» (Σελ. 133, στήλ. β'.)

θὰ γνωρίσῃς πολλοὺς τόπους· θὰ ἔχῃς ἓνα ἀλογάκι δικό σου. Θὰ πηγαίνῃς μετὰ τὸν ἄνδρα μου· ἔστην ἐξοχὴ καὶ θὰ ζωγραφίζῃς; θὰ διασκεδάζῃς πολὺ... — Ἦθελα πολὺ νὰ ταξιδεύσω, εἶπεν ὁ Φίλιππος, καὶ νὰ ἰδῶ βουνὰ. Δὲν εἶδα ποτέ παρὰ μόνον σὲ ζωγραφίεις. Προπάντων ὅμως ἤθελα νὰ ἔχω ἓνα ἀλογάκι! Ὡ, πῶς ἤθελα νὰ ἔχω ἓνα ἀλογάκι! Ἀλλὰ δὲν εἴμπορῶ, δὲν εἴμπορῶ νὰ φέρω τὴν θείαν μου· εἴνε γρη῏α καὶ πρέπει νὰ εἶμαι κοντὰ τῆς διὰ νὰ τὴν βοηθῶ καὶ νὰ τὴν περιποιοῦμαι.

Καὶ αὐτὰ ὁ Φίλιππος τα ἔλεγε κλαίων.

— Ἀλλ' ἂν σου ἐδίδε τὴν ἀδειαν ἡ θεία σου; ἠρώτησεν ἡ κυρία Ἐνσορτ· ἂν ἐδίλεπε ὅτι θὰ ἦτο καλὸ γιὰ σένα καὶ σε ἄφινε νὰ ἔλθῃς μαζί μας: — Ἡ θεία δὲν εἴμπορεῖ νὰ θέλῃ. Δὲν θὰ ἔλεγε ναί μετὰ τὴν καρδίαν τῆς· θὰ τῆς ἐπρόξενουσε πολλὴν λύπην ὁ χωρισμὸς καὶ ἐγὼ δὲν θέλω νὰ λυπηθῇ. Ἐπειτα εἴνε καὶ ἡ Δέα. Εἶμαι ὁ προστατῆς τῆς, ὁ μεγαλύτερός της ἀδελφός, ἀφίνω δὰ τὰ ποντικῆκια τοῦ πατέρ· Ἰωσήφ, ποῦ ὑπεσχέθηκα νὰ τα

φροντίω. Βλέπετε λοιπόν ότι μου είνε αδύνατον να φύγω, συνεπέρανε τὸ παιδίον με πολὺ σοβαρὸν ὕφος, ἐν πλήρει συναίσθησι τῶν βαρέων καθηκόντων, τὰ ὅποια εἶχεν ἀναλάβη.

Ὁ κύριος Ένσορτ, ἐν ἀπορία ἐπιχειρημάτων, ἐπεκαλέσθη διὰ τοῦ βλέμματός τὴν βοήθειαν τῆς συζύγου του. Τοὺς συνεκίνηε βαθέως ἡ σταθερότης τοῦ παιδίου καὶ ἡ ἀφοσίωσις, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε πρὸς τὴν θεϊαν του.

— Ἄν δὲν ἦταν ὁμοῦς ἡ θεία σου, εἶπεν ἡ κυρία Ένσορτ μετὰ τινα σιωπῆν, ἤθελες νὰ ἐλθῃς μαζί μας; Ἡθελές νὰ κατοικήσῃς εἰς τὸ σπίτι μας;

— Βέβαια, ἂν δὲν ἦταν ἡ θεία μου, πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἐρχόμουν μαζί σας, φθάνει μόνον νὰ μου ἐδίδατε τὴν ἀδειαν νὰ πάρω καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Πάτερ-Ἰωσήφ, γιὰ τὸ ὑπεσχέθηκα νὰ τα φροντίω. Θὰ μου ἐπροξενούσε λύπην βέβαια νὰ χωρισθῶ τὴν Δέαν καὶ τὴν Κελίαν· ἀλλὰ δὲν θὰ τοὺς ἄρινα γιὰ πάντα, δὲν εἶνε ἔτσι; Ὁ ἀεγυρίζαμεν πάλιν εἰς τὴν Νέαν Ὁρλεάνην. Τί κρῖμα! Πῶς ἤθελα νὰ μάθω ζωγραφικὴν καὶ νὰ ἰδῶ τὰ ὄρατα πράγματα ποὺ μου ὑπόγαγετε. Ἄλλὰ δὲν εἶμπορῶ, ἄχ δὲν εἶμπορῶ ν' ἀφήσω τὴ θεία μου!

— Πραγματικῶς, καλὸ μου παιδί, εἶπε με γλυκύτητα ἡ Κυρία Ένσορτ, βλέπω ὅτι δὲν γίνεσαι. Εἶσαι καλὸ παιδί καὶ γι' αὐτὸ σε ἀγαποῦμε περισσότερο. Λυπούμεθά που δὲν εἶμπορεῖς νὰ ἐλθῃς μαζί μας· ἀλλὰ, καθὼς εἶπες, θὰ ξαναϊθωθῶμε τὸν χειμῶνα. Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μας ξεχάσῃς ἕως τότε, ὅτι θὰ εἶσαι πάντα καλὸς καὶ ὅτι θὰ μας ἀγαπᾷς ὅπως τώρα. Καὶ ἡμεῖς πάντοτε θὰ σε συλλογιζώμεθα.

«Ναί, λυπούμεθα πολὺ, εἶπε καὶ ὁ κύριος Ένσορτ. Ἐνομιζαμεν ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανὲν ἐμπόδιον καὶ ὅτι θὰ σ' ἐπέραμαε μαζί μας... τώρα που φεύγομεν χωρὶς ἐσέ, μάς κοστίζει πολὺ... Ἄλλὰ δὲν θὰ σε ἐγκαταλείψωμεν δι' αὐτὸ καὶ ποίος το ξεύρει, ὅταν θὰ ἐπιστρέψωμεν, μήπως εὐρωμεν κανὲν μέσον ὥστε νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία μας.»

(Ἐπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

Κακὴ ἀρχή, κακὴ συνήθεια. καὶ ὁποῖος μὰ φορὰ ψευθοῦ, αὐτὸς, ἂν λῆξαι καὶ τὴν ἀλήθειαν ὕστερα, δὲν θὰ πιστευθῇ.

Ὅταν εἶνε τὰ παιδιὰ προκομμένα τὴν ἡμέρα ἔχουν εὐθυμὴν καρδιά κ' ἔχουν χάδια τὴν ἑσπέρα. [Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΓΡΑΦΕΥΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 123)

— Αὐτὸν τὸν μῆνα, ἐξηκολούθησεν ὁ πατήρ, ἤλπιζα νὰ λάβω ἑκατὸ δραχμάς, ὡς δῶρον τοῦ νέου ἔτους ἀπὸ τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἐταιρίας, καὶ σήμερον τὸ πρῶτον ἔμαθα ὅτι δὲν θὰ μὰς δώσουν τίποτε!

Ἀκούσας τὴν λυπηρὰν αὐτὴν εἴδησιν ὁ Ἄριστειδης κατέστειλεν ἐν τῇ καρδίᾳ του τὴν ἐξομολόγησιν, τὴν ὁποίαν ἠτοιμάζετο νὰ κάμῃ πρὸς τὸν πατέρα του καὶ ἀπορασιατικῶς εἶπε πάλιν καθ' ἑαυτὸν:

«Ὅχι, πατέρα μου, ὄχι δὲν θὰ σὰς εἶπω τίποτε. Ὁ ἀ φυλάξω τὸ μυστικόν μου, διὰ νὰ ἡμπορῶ νὰ ἐργάζωμαι διὰ σέ. Διὰ τὴν λύπην ποὺ σου προξενῶ, σὲ ἀποζημιῶν με ἄλλον τρόπον. Ὅσον διὰ τὸ σχολεῖον, μελετῶ πάντοτε ἀρκετὰ ὥστε νὰ προβιθασθῶ. Τὸ σπουδαιότερον εἶνε νὰ σε βοηθῶ διὰ νὰ κερδίξῃς τὸ ψωμί μας καὶ νὰ σε ἀνακουρίζω ἀπὸ τὴν ἐργασίαν ποὺ σε καταστρέφει.»

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον, καὶ ἐπὶ δύο μῆνας εἰργάζετο τακτικῶς τὴν νύκτα, καὶ ἐξηκολούνητο αἱ δυνάμεις του ἀπὸ τὴν κούρασιν καὶ ἐπὶ δύο μῆνας κατέβαλλεν ἀπελπιστικὰς προσπάθειάς διὰ νὰ ἀντέξῃ, καὶ ἤκουε φοβεράς ἐπιπλήξεις ἀπὸ τὸν πατέρα του.

Ἄλλὰ τὸ χειρότερον ἦτο ὅτι ὁ πατήρ του ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐγίνετο πλέον ἀδιάφορος καὶ ψυχρὸς πρὸς αὐτόν. Δέν τῷ ὠμίλει παρὰ σπανίως καὶ σχεδὸν-σχεδὸν ἀπέφευγε νὰ συναντᾷ τὸ βλέμμα του. Ὁ Ἄριστειδης ἐνόει τὰ πάντα καὶ ὑπέφερε πολὺ. Ὅταν δὲ ὁ πατήρ του τῷ ἔστρεφε τὰ ὠτὰ, αὐτὸς τῷ ἔστειλε διὰ τῆς χειρὸς φιλήματα με ὕφος τρυφερὰς μελαγχολίας καὶ σεβασμοῦ. Ἐνεκα δὲ τῆς λύπης καὶ ὡς ἐκ τοῦ κόπου, καθ' ἡμέραν ἐγίνετο πλέον ἀδύνατος καὶ ἠναγκάζετο νὰ παραμελῇ τὰ μαθήματά του. Ἐνόει καλῶς ὅτι ἐπὶ τέλος ἐπρεπε νὰ παύσῃ ἡ ἱστορία αὐτὴ καὶ κάθε βράδυ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

«Αὐτὴ τὴ νύκτα δὲν θὰ σηκωθῶ.» Ἄλλ' ἄμα ἐσήμαιεν ἡ δωδεκάτη, τὴν στιγμήν που ἔπρεπε νὰ μείνῃ σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ἠσθάνετο μίαν τύψιν συνεπίδησιν. Ἐνόμιζεν ὅτι, ἂν ἔμεινεν εἰς τὴν κλίνην, θὰ παρέλειπε τὸ καθήκον του, ὅτι θὰ ἐκλεπτε μίαν δραχμὴν ἀπὸ τὴν πτωχὴν οικογένειάν του. Καὶ χωρὶς νὰ το θέλῃ ἐσηκώνετο καὶ μηχανικῶς μετέβαιεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός του.

Ἄλλὰ μίαν ἑσπέραν εἰς τὸ δεῖπνον ὁ πατήρ του ἐξεστόμισε λέξιν φοβεράν δι' αὐτόν. Ἡ μήτηρ του τὸν ἐκύτταξε καλὰ καὶ βλέπουσα αὐτόν ἰσχυρὸν καὶ καταβεβλημένον τῷ εἶπε:

«Τὶ ἔχεις, Ἄριστειδη, μήπως εἶσαι ἀσθενής; Καὶ ἔπειτα στραφεῖσα πρὸς τὸν πατέρα, προσέθεσε με ἀνησυχίαν:

«Ὁ Ἄριστειδης εἶνε ἀσθενής. Ἰδὲς τί ὠχρὸς ποὺ εἶνε!» Ὁ πατήρ του ἔρριψε πρὸς αὐτὸν ἐν βλέμμα ταχύ καὶ ἀπήντησεν:

«Ὅποιος δὲν ἔχει ἡσυχίαν τὴν συνείδησίν του, ἔστι ὑποφέρει. Αὐτὸς δὲν ἦτο εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἐνόσῳ ἦτο ἐπιμελής μαθητὴς καὶ καλὸς υἱός.»

«Ἄλλ' αὐτὸς εἶνε ἀσθενής! ἀνεκράξεν ἡ μήτηρ του. Δέν με μέλει πλέον γι' αὐτόν, ἐπανελάβεν ὁ πατήρ.

Ἡ λέξις αὐτὴ ἐπλήγησεν ὡς αἰχμηρὰ μάχαιρα τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχοῦς Ἄριστειδου. Ἄχ! δέν τον ἔμελε πλέον! Ποῖον; Τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἔτρεμεν ἄλλοτε καὶ νὰ τον ἴκουε μόνον νὰ βῆξῃ! Λοιπὸν δέν τον ἀγαποῦσε πλέον δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀμοιβολία· αὐτὸς δὲν εἶχε θέσιν πλέον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πατρός του.

«Ἄχ! ὄχι, πατέρα μου, ὄχι, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ δυστυχὴς Ἄριστειδης, με καρδίαν σπαρασσομένην ἀπὸ τὸν πόνον. Τώρα πρέπει νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία. Ἐγὼ δὲν ἡμπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς τὴν ἀγάπην σου. Θὰ σοὺ τὰ εἶπω ὅλα δὲν θὰ σε ἀπατήσω πλέον, θὰ μελετῶ ὅπως καὶ πρὶν ἄς γίνῃ, τί γίνῃ! Ἄρκει νὰ ποικτήσω πάλιν τὴν ἀγάπην σου, ἀγαπητέ μου πατέρα... Ἄ, Ἄ, τὴν φορὰν αὐτὴν θὰ μείνω σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν μου!»

Ἐν τούτοις καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Ἄριστειδης δὲν ἡμπόρεσε νὰ μείνῃ σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν του. Ἄφ' οὗ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην, ἠθέλησε νὰ μεταβῇ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός του καὶ νὰ ἀποχαιρετισθῇ διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ μικρὸν ἐκεῖνο δωμάτιον, ὅπου τὸσάκις εἶχε κρυφίως ἐργασθῇ με τὴν καρδίαν πλήρη χαρᾶς καὶ τρυφερότητος. Ὅταν εὐρέθη πρὸ τοῦ γραφείου, καὶ ἀνάψας τὸ φῶς, εἶδε τὰς λεπτάς ἐκεῖνας ταινίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων δὲν θὰ ἔγραφε πλέον τόσα ὀνόματα πόλεων καὶ προσώπων, κατελήθη ἀπὸ μεγάλην μελαγχολίαν καὶ ἔτσινε βιαίως τὴν χεῖρα διὰ νὰ λάβῃ τὴν γραφίδα καὶ ν' ἀρχίσῃ πάλιν τὴν συνήθη του ἔργασίαν. Ἄλλὰ καθὼς ἔτεινε τὴν χεῖρα, ὤθησεν ἐν βιβλίον, τὸ ὅποιον ἔπεσε μετὰ κρότου ἀπὸ τὸ γραφεῖον. Ὅλον τὸ αἷμα ἀνέβη εἰς τὴν κεφαλὴν του. Ἐὰν ὁ πατήρ του ἐξυπνοῦσε; ἐσκέφθη δὲν θὰ τον ἔδλεπε νὰ κάμῃ καμμίαν κακὴν πράξιν· αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν ἀποφασίσῃ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Κατὰ τὸ ἰταλικὸν τοῦ Ἐδμόνδου Δέ-Αμίτσι ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΒΑΡΔΟΣ

ΤΟ ΚΑΡΤΕΡΙ

Ἡ αὐγὴ χροιάζει μαῦρον οὐρανὸν, κυνηγὸς ἀρχίζει ἄσμα πρωινόν.

Εἰς τὴν ἄκρην φτάνει δάσους σκοτεινοῦ, καὶ καρτέρι κάνει ἀγριομερινοῦ.

Νά λαγὸς πετιέται μέσ' ἀπ' τὴ φωλιά, καὶ δὲ συλλογιέται κυνηγοῦ βολιά.

Τρέχει, πῆδους κάνει, με χαρὰ σκιρτῶ, καὶ πηδῶντας φτάνει ἔστων ἐχθρὸ μπροστά.

Ξάφην ἀγρικιέται ὄπισθον φοβερό, καὶ ἔστῃ γῆ κυλιέται τὸ φτωχὸ μικρό.

Δὲ θὰ ἰδῆς πῶς δάσῃ... ἢ ὄσπερ νῆ σου αὐγῆ, νὰ μὴν εἶχε φτάσῃ νὰ μὴν εἶχε βῆγῃ.

Ἐχε γειὰ λαγκάδι με τῆς μυρωδιάς, ἔχε γειὰ λειβάδι μ' ὄλαις τῆς δροσιάς,

Τὸν θρηνεῖ, τὸν κλαίει πεῦκο σκιερό, μοιρολόγι λέει αὐλακιοῦ νερό.

(Κατὰ τὸ Γαλλικόν) Δ. Γρ. Κ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 47ος

Λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησάντων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1896

Ἔρωτες τοῦ διαγωνισμοῦ.

Οἱ μέλλοντες νὰ συμμετάσχῃσι τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν λύσεων θὰ διαιρεθῶσιν εἰς τρεῖς τάξεις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας των: ἦτοι εἰς τὴν μικρὰν τάξιν, τὴν μεσασίαν καὶ τὴν ἀνωτέραν.

Εἰς τὴν μικρὰν τάξιν ὑπάγονται οἱ μικρότεροι ἐκ τῶν φίλων τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ, τούτεστιν οἱ ἔχοντες ἡλικίαν μέχρις ἑνδεκά ἐτῶν συμπληρωμένων.

Ἡ μεσασία τάξις περιλαμβάνει τοὺς ἔχοντας ἡλικίαν 12 ἕως 15 ἐτῶν συμπληρωμένων. Καὶ εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν ὑπάγονται πάντες οἱ λοιποὶ ἀναγνώσται τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἀπὸ δεκαῆ ἐτῶν καὶ ἄνω, διότι τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ τὴν διαβάζουν ἀπλήστως καὶ αἱ μάμμαι ἀκρῆ καὶ οἱ πάπποι τῶν συνδρομητῶν μας.

Χάρῃ εἰς τὴν υποδιάρτησιν ταύτην, ἕκαστος συνδρομητῆς τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ θὰ συναγωνίζετα μετὰ συνομηλίκων του.

Ἐγὼ δὲ τὸ δικαίωμα πᾶς συνδρομητῆς καὶ πᾶσα συνδρομητρία νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν δια-

γωνισμόν, ἢ ἀντ' αὐτοῦ εἰς ἡ μίαν ἐκ τῶν ἀδελφῶν του.

Μεταξὺ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων, ἃς δημοσιεύομεν, ὑπάρχουσιν ἐπίτηδες διὰ τὴν μεκρὰν τάξιν εὐκολώταται πνευματικαὶ ἀσκήσεις, καὶ ἄλλαι πόλιν ἀναλόγως δυσκολώτεραι διὰ τὰς μεγαλητέρας τάξεις τῶν ἀναγνοστών μας.

Αἱ λύσεις τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων ἐκάστου φυλλαδίου πρέπει νὰ στέλλωνται ἐγκαιρῶς, ὥστε νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πρὸ τῆς λήξεως τῆς προθεσμίας, μέχρι τῆς ὁποίας στέλλονται αὐταὶ καὶ ἦτις σημειοῦται ἐκάστοτε ὑπὸ τὴν ἐπικεφαλίδαν τῶν προτεινομένων πνευματικῶν ἀσκήσεων. Αἱ μετὰ τὴν τεταγμένην προθεσμίαν στέλλομεναι λύσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Οἱ στέλλοντες λύσεις πρέπει νὰ γράφωσιν αὐτὰς εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου τίποτε ἄλλο νὰ μὴ εἶνε γεγραμμένον ἐκτὸς τῶν λύσεων, διότι, καὶ ἂν εἶνε γεγραμμένον ἄλλο τι, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωσιν ἡ μίαν ὑπὸ τὴν ἑλληνικὴν καὶ ὄχι εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν, νὰ φέρῃ δὲ ἐκάστη τὸν ἀριθμὸν τῆς πνευματικῆς ἀσκήσεως εἰς ἣν ἀναφέρεται.

Ἐπὶ τῆς κεφαλίδος πρέπει νὰ γράφεται ὁ τόπος τῆς διαμονῆς, ἡ χρονολογία, τὸ ἄλθηθες ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχη) τοῦ στέλλοντος τὰς λύσεις, καὶ ἀκριβῶς ἡ ἡλικία του. Ἐὰν παραλείπεται ἡ ἡλικία, αἱ λύσεις δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν διαγωνισμόν, διότι ἄνευ αὐτῆς εἶνε ἀδύνατον νὰ γνωρίζωμεν με ποίαν ἐκ τῶν πρώων τάξεων συναγωνίζετα ὁ στέλλων αὐτάς.

Ἀπονομὴ τῶν βραβείων.

Πρῶτον βραβεῖον θὰ λάβωσι τρεῖς ἐκ τῶν διαγωνισθησάντων, ἦτοι ἀνὰ εἰς ἑκάστης τῶν τριῶν τάξεων, ἢ ἔχων τὰς περισσότερας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τῶν ἄλλων συνομηλίκων του. Ὅρθαι λύσεις θεωροῦνται αἱ συμφωνοῦσαι καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὰς ὑπὸ τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» δημοσιευομένας. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνὰ δύο εἰς τῆς πρώτων ἀνὰ τρεῖς διαφοροὶ τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν ὑποτιμημένων. Προσέτι θὰ ἀπονεμηθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ τιμὴ τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνας των ἐν τῇ ΔΙΑΠΛΑΣΕΙ.

Δεύτερον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἑξ ἐκ τῶν διαγωνισθησάντων, ἦτοι ἀνὰ δύο ἐξ ἑκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσότερας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαθόντας τὸ πρῶτον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῶσιν ἀνὰ δύο εἰς τῆς πρώτης ὁμοίας περιόδου τῆς «Διαπλάσεως».

Τρίτον βραβεῖον θὰ λάβωσιν ἐνεία ἐκ τῶν διαγωνισθησάντων, ἦτοι τρεῖς ἐξ ἑκάστης τάξεως, οἱ ἔχοντες τὰς περισσότερας ὀρθὰς λύσεις μετὰ τοὺς λαθόντας τὸ δεύτερον βραβεῖον. Εἰς ἕκαστον τούτων θὰ δωρηθῇ ἀνὰ εἰς μόνον τόμος.

Ἐπαύριον θὰ τύχωσι πάντες οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμισσοῦ τῶν λύσεων ἃς εὐρον οἱ λαθόντες τὸ τρίτον βραβεῖον ἐξ ἑκάστης τάξεως.

Ἐνθῆμον μείας θὰ τύχωσιν οἱ ἔχοντες ὀρθὰς λύσεις ὄχι ὀλιγωτέρας τοῦ ἡμισσοῦ τῶν λύσεων ἃς εὐρον οἱ τυχόντες ἐπαύριον ἐξ ἑκάστης τάξεως.

Τῶν δὲ λοιπῶν θὰ δημοσιευθῶσιν ἡλικίαν 12 ὀνόματα μετὰ τὸ πᾶσαν τῶν λύσεων ἃς εὐρον.

Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ.

Οἱ τυχόντες εἰς προηγουμένους διαγωνισμοὺς τῶν λύσεων ἐνὸς οἰουδήποτε βραβεῖον εἰς μίαν ἐκ τῶν τριῶν τάξεων, δὲν δύνανται νὰ συναγωνίζωνται διὰ τὸ ἴδιον ἢ διὰ κατώτερον βραβεῖον εἰς τὴν αὐτὴν τάξιν, καὶ τίθενται τιμητικῶς ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, ἐν ὃ ἀριθμὸς τῶν λύσεων των τοῖς παρῆχθαι τὸ δικαίωμα εἰς τὸ ἴδιον ἢ εἰς κατώτερον βραβεῖον ἐκείνου οὗ ἔτυχεν ἄλλοτε. Δέν τίθενται δὲ ἐκτὸς διαγωνισμοῦ, μόνον ἐὰν διαγωνίζωνται εἰς τῆς μεγαλητέρας ἢ πρὶν, ἢ εἰς τὴν ἴδιαν μὲν τάξιν, ἀλλὰ δι' ἄνωτερον βραβεῖον, ἐκείνου οὗ ἔτυχον ἄλλοτε

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουφοκεφαλῆς ἐπῆγε δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν Κέρκυραν. Ἐκεῖ, ἕνα βράδυ, δύο παιδιὰ ἔδλεπαν τὸ φεγγάρι καὶ συνεζήτησαν ἂν ἦτο πάνσέληνος.

— Σήμερον εἶνε πανσέληνος! ἔλεγε τὸ ἕνα.

— Ὅχι, χθὲς ἦταν! ἔλεγε τὸ ἄλλο.

Ἐπὶ τέλος ἀπεφασίσαν νὰ ζητήσωσιν τὴν γνώμην τοῦ Κουφοκεφαλῆ.

— Εἶνε πανσέληνος ἢ ὄχι; τὸν ἠρώτησαν.

Καὶ ὁ Κουφοκεφαλῆς:

— Μὲ συγχωρεῖτε· ἐγὼ εἶμαι ξένος... δὲν τον ξέρω αὐτὸν τὸν τόπον καλά...

(Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μοριδος τοῦ Φαλήρου)

Ἡ Μαρίκα. — Ἐγὼ τόσα νὰ διαβάσω καὶ νὰ γράφω γιὰ αὐριον, ποῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ προφθάσω.

Ὁ Νίκος. — Δός μου νὰ σου γράφω τίποτε, νὰ σ' ἀλαφρώσω.

Ὁ Τοτός. — Δός μου νὰ σου διαβάσω τίποτε, νὰ σ' ἀλαφρώσω κ' ἐγὼ.

(Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τιμ-Τακ.)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Τώρα ποῦ εἶδε τὴν εἰκόνα μου καὶ μ' ἐγνώρισε, ἀπεφάσισε νὰ μου γράψῃ διὰ πρώτην φορὰν καὶ ὁ μικρὸς ἄλλ' ἐνθουσιώδης φίλος μου Ἄρυσος Στάχης (τὸ εὐμορφρον ψευδώνυμον!) Νά μου γράφῃς, μικρὸ μου συγχά. Μοῦ ἀρέσει πολὺ καὶ ὁ γραφικὸς σου χαρακτήρ. Εἶνε γράφημα μαργαριταρένιον, ὅπως ἔλεγον οἱ παλαιοί.

Κατενθουσιασμένη, βλέπω, καὶ σὺ, Ἄρυσος Ἀρμονιά μετὰ τὴν εἰκόνα μου. Ἄλλὰ πλὴν με κολακεῖς γιὰ αὐτὸ ποῦ μου γράφεις! Ὅστε λοιπὸν νὰ εἶμαι βέβαια ὅτι θὰ πορευθεῖς εἰς τὴν Β' Κυριακῆν. Ἡ ἀπουσία σου ἀπὸ τὴν πρώτην ἦτο πολὺ ἐπαισθητὴ. Ὡς πρὸς τὴν συγγενίαν ἡ ὁποία συνδέει τὸν Ένσορτ μετὰ τὸν Φίλιππον, ἔχε ὀλίγην ὑπόμνησιν καὶ θὰ τὴν μάθῃς.

Βεβαίως δὲν εἶμποροῦσε νὰ μου γράψῃς ἀφ' οὗ ἦσουν ἄρρωστος, μικρὸ μου Ἰωάννη Καλογερά. Τώρα ὅμως ποῦ εἶσαι καλά, περιμένω πολλὰ πράγματα. Πῶς σου ἐφάνη λοιπὸν ἡ Κυριακὴ μου, ποῦ με τόσην ἀνυπομονήσιν τὴν ἐπερίμενες;

Ἐλεγα καὶ ἐγὼ: Μὰ τί ἐγίνεν αὐτὸς ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων! Ποῦ νὰ μαντεύσω ὅτι ἐπερίμενες, καὶ ἀνυπομονοῦσάτα μάλιστα, τὸ διπλοῦν μου φύλλον διὰ νὰ μου γράψῃς. Σοῦ ἤρεσε λοιπὸν ὄχι; Εἶπα εἰς τὸν Ἀνακίαν τί μου γράφεις καὶ ἐπῆρε. Ἐνα θυμὸ ὕστερα ὅμως ἐγέλασε. — Ποῦ νὰ εἴμῃθαι διὰ Ἀπόλλωνες! εἶπε. Ὁ κ. Φαίδων θὰ γράφῃ πάντοτε τὰς Ἀθηναϊκάς Ἐπιστολάς σου καὶ μου εἶπε νὰ σ' εὐχαριστήσω δι' ὅσα γράφεις.

Ὁ Φοῖβος Ἀπόλλων χαιρετᾷ τὸν φίλον του Διάντα Τελαμώνιον καθὼς καὶ τὴν Κολχίδα, τῆς ὁποίας γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν Κωνσταντῖνον.

Πεζὸς ἐπῆγε ἢ με ποδήλατον. Ἀκαμάτης Προηλάτα, εἰς τὰ Πατήσια τὴν Πρωτομαγιά, Μάλλον με ποδήλατον, ὑποθέτω διότι αἱ ἐντυπώσεις σου εἶνε πολὺ ταχέαι... Σοῦ εὐχόμαι τὴν λαμπροτέραν ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις σου. Ἄν, ὅπως λέγεις, αἱ πνευματικαὶ σου ἀσκήσεις εἶνε καλά, θὰ δημοσιευθῶν μετὰ τὴν σιρᾶν των.

Διατὶ τόσῳ σύντομον τὸ γραμματάκι σου, Μικρὸ μου Ἰσπεθ! Ἄλλην φορὰν, σὲ παρακαλῶ, νὰ μου γράψῃς περισσότερα. Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιον ποῦ δὲν εἶχες λάβῃ.

από την πρώτη φορά. Έμπρός λοιπόν, μικροί μου φίλοι, στείλετέ μου τας απαντήσεις σας και μη περιμένετε την τελευταίαν στιγμήν.

Αθήνα λοιπόν, Μή με Ασημένια, αν ήσουν εις την θέσιν μου θα έβράβευες τον Λαλασιόν Κόμην; Κ' εγώ αν ήμουν εις την θέσιν σου, το ίδιο θα έγραφα...

Ανδρείε Ηπειρώτα, το Ιατρικόν που μου έστειλεις δια τον λόγγυα, το έδοκιμασε το Μή με Ασημένια, το εύρε ασφαλέςτατον και σ' εύχαρσται πολύ.

Η Αηδών της Ερμού συγχαίρει την Αττικήν Νύκτα δια της ωραίας της απάντησιν και με παρακαλεί να τη είπω ότι πολύ επιθυμεί να μίση τ'ονόμα της τουλάχιστον τα αρχικά αυτού στοιχεία και τον τόπον της διαμονής της.

Άκουσε, Δ Βέργε, τί μου άπαντά η Ηρωική Πάργα: Δεν δύναται, λέγει, να σου είπη τ'ονόμα της, αλλά σ' γνωρίζει πολύ καλή, τουλάχιστον εξ ύψους έχει εις το ναυτικόν φέρμα σου μίαν μεγάλην άγκυραν εις το στήθος.

Αθήνα λέγει η Ηρωική Πάργα: Μετά μεγάλης μου εύχαριστήσεως σε δέχομαι μεταξύ των φίλων μου, μικρέ μου Ολυμπιονίκα. Είθε, όταν μεγαλώσῃς να επαληθεύσῃς το ψευδώνυμόν σου.

Ηρωική Πάργα, περιμένα άνυπομόνας την φωτογραφίαν σου, δεν ήτο ανάγκη να μ'ερωτήσῃ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 6 Ιουνίου 1896.

Νέος διαγωνισμός των λύσεων άρχεται από σήμερα, ο 4ος, εις τον οποίον δύναται πάντες οι βουλομένοι να λάβωσι μέρος, συμμορφούμενοι πιστώς προς τους ανωτέρω δημοσιευμένους όρους.

229 Αεξί-γράφος. Γράμμα είνε το πρώτον μου, νήσος το δεύτερον μου.

Άρχαίος δέ τις βασιλεύς είνε το συνολόν μου.

230. Συλλαβόγράφος. Γράμμα άπλούν το πρώτόν μου και σκοτείνόν το δεύτερόν μου Δένδρον γλυκείς φέρον καρπούς, αν θέλῃς και το συνολόν μου.

231 Άναγραμματισμός. Μέσα του καθένος μ' έχει όπως είμαι αν μ' άρῃσῃς.

232. Κυβόλεξον. Δια των γραμμάτων ΑΑΑΔΔΑΗΗΙΜΜΝΝΝΝ ΕΣ σχηματίσον κυβόλεξον του όποιου μία λέξις να είνε μ α ι α.

233. Πυραμίς. Νάντικατασταθώσιν οι σταυροί δια γραμμάτων, ώς να αναγνωσκαται το όνομα πόλεως της Ελλάδος: αι δε 6 στιγμαί της βάσεως μετά

του εν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ νάποτελῶσι τὸ ὄνομα Νομοῦ, αἱ δ' αὖ τέσσαρες πτηνῶν, καὶ αἱ ὑπεράνω δύο σύνδεσμον.

234-239. Σύνθεσις λέξεων. Δια καταλλήλου συναρμολογήσεως των κάτωθι δεκαπέντε συλλαβῶν σχηματίσον τὰ ὀνόματα ἐξ ὧρων.

Αι - αρ - γρις - ε - θη - θηρ - κος - κτος - λα - να - παν - πι - τι - υ - φος.

ΑΥΣΕΙΣ των πνευματικῶν ασκήσεων τῆς 8 Μαρτίου 1896

ΑΥΣΕΙΣ

134. Καμέλια (κ. μέλι, α) - 135. Ρωσία (Ρ, Σ, Α). - 136. Κόρη, κόμη. - 137

Διότι και η Αφροδίτη ήτο της Διώνης θυγάτηρ και αυτός ήτο Διονύσιος (Δ ι ο ν ὄ σ ι ο ς). - 138 Ο 139-144. 1. Βαλεντία, 2. Βερολίνον, 3. Κεσίγγη, 4. ΤΗΝΟΣ Λισαβών, 5. Μεσσήνη. - 145-148 Ι 6 Μιλάνον. - 149 ΔΟΝΔΙΝΟΝ (1, Δέρος, 2, Οδυσσεύς, 3, Νεΐλος, 4 Δαρειός 5, Ίον, 6, Νέρων, 7, Όνος, 8, Νιζγάρας. - 150. ΧΑΡΑΔΡΙΟΣ (1, ΧΑρικώ, 2, ΡΑδάμανθος, 3, ΔΡΙλων, 4. ΟΣσα). - 151. Δίκαζε μάλλον δύο έχθρους η δύο φίλοι: διότι εκ των δύο φίλων αποκτάς τον ένα έχθρον, ενφ εκ των δύο έχθρων αποκτάς τον ένα φίλον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Επιστάμιον υπό του Υπουργίου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθεύς παρασῆν εις την χάριν ημών υπηρεσίας, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού φρ. χρ. 7. — Έξωτερικού φρ. χρ. 8 ΑΙ συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ Έν Ελλάδι: λπ. 15. — Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Όδός Αϊόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσεως;

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος.

Έν Αθήναις την 11 Μαΐου 1896

Έτος 18ον. — Άριθ. 18

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια· ίδε σελ. 129)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'

ΜΙΑ ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΚΟΡΝΗΛΙΑΣ

Το μεταξύ των δύο τούτων φρουρίων ταξείδιον της Εύδρου Οίκις εγένετο επί της δεξιάς όχθης του ποταμού Ώδευον εις απόστασιν άλλοτε άλλην από της όχθης, δια να πορευθῶν τους ελιγμούς τους όποιους θα τοις επέβαλλεν ο ποταμός, έχχειλίτων εδω κ' εκεί και σχηματίζων εις μερικά μέρη τέλμα αδιάβατα. Τούλάχιστον τούτο συνέβαινε εις την άριστεράν όχθην, διότι, δεξιά, λοφοί τινες μετρίου ύψους περιβάλλον την κοιλάδα, προχωροῦντες προς τα βορειοδυτικά. Ίσως θα ήτο δύσκολον να διέλθωσι μερικά παραποτάμια του Γιουκών, π. χ. τον Στῆβαρτ, όπου δεν λειτουργοῦσι πορθμεῖα, — τα όποια παραποτάμια μόνον το θέρος θα ήδύναντο να διαπεράσουν με τους πόδας κατά το ήμισυ εις το ὕδωρ. Όπωςδῆποτε ο Κασκαμπέλ και οι περι αὐτὸν θα εύρίσκοντο εις μεγάλην άμηχανίαν άνευ της παρουσίας της Καγέττης. Γνωρίζουσα καλῶς την κοιλάδα, αὐτὴ τοῖς εδειξεν ὅλας τὰς διόδους.

ἦσαν αἱ μελαγχολικαὶ ἰτέαι, αἱ σχεδὸν ἀφυλλοὶ καὶ καχεκτικαὶ, τὰ γέως φυλλορροοῦσαι ὑπὸ τὸν ψυχρὸν ἀνεμὸν τῆς Παγωμένης Θαλάσσης. Εἰς τὸ ἀπό Σέλικρη μέχρι Γιουκών διάστημα ἡ θήρα ἦτο ἄφθονος καὶ δὲν ἔλαβον ἀνάγκην νὰ ἐγγίσουν τὰς προμηθείας των διὰ τὴν καθημερινὴν τροφήν. Λαγῶν μάλιστα ὑπῆρχε τόση ἀφθονία, ὥστε ἤρχισαν πλέον νὰ τους βαρύνωνται. Εὐτυχῶς τὰ γεύματα ἐποικίλλοντο διὰ ψητῶν χηνῶν καὶ ἀγρίων νησῶν, καθὼς καὶ διατῶν ὠδῶν τῶν πτηνῶν τούτων, τὰ ὅποια ἡ μὲν Ναπολέαινα καὶ ὁ Ἄλέκος ἤξευραν νάνακαλύπτουν εἰς τὰς φωλεάς, ἡ δὲ Κορνηλία νὰ παρασκευάζη κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους. «Νὰ τόπος γιὰ καλοπέρασι!» ἀνέκραξε μίαν ἡμέραν ὁ Μακρολέλεκας, ἀφοῦ κατέβροχθισεν ἐν καλοφημένον στήθος χηνας. «Κρίμα νὰ μὴ εύρίσκαται εἰς τὸ κέντρον τῆς Εὐρώπης ἡ τῆς Ἀμερικῆς!» — Ἄν εύρίσκατο αὐτοῦ ὅπου λέγεις, ἀγαπητέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Σέργιος, τὸ κυνήγι δὲν θὰ ἦτο τόσον ἀφθονον. — Ἐκτός ἂν... εἶπεν ὁ Μακρολέλεκας. Ἄλλὰ τὸν διέκοψεν ἐν βλέμμα τοῦ Κασκαμπέλ, καὶ οὕτω δὲν ἐξεστόμισε τὴν ἀνοησίαν, τὴν ὅποιαν ἀρεύκτως θὰ ἔλεγεν. Ἐκτός τῆς θήρας, τὰ παραποτάμια τοῦ Γιουκών παρέϊχον λαμπροὺς ἰχθεῖς,

«Πολυάριθμοι εἶνε αἱ βαϊδάρραι». (Σελ. 138, στήλ. 6'.)

Ἐξεδόθη ΕΚ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,, Ἐξεδόθη

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΕΩΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΝ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ ΜΟΝΟΛΟΓΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΩΝ ΔΙ' ΕΟΡΤΑΣ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΩΝ

Τιμάται ἐν Ελλάδι δραχμάς 2. — Διὰ τὸ Ἐξωτερικόν φρ. χρ. 2.

Βιβλίον κομψότατον ἐκ σελίδων 128, ἀπαραίτητον ἰδίᾳ διὰ τὰ Δημοτικὰ Σχολεῖα, Παρθεναγωγεῖα καὶ Νηπιαγωγεῖα, ὡς καὶ διὰ τὰς Οἰκογενεῖας, βιβλίον διδασκτικώτατον καὶ τερπνότατον, τοῦ ὁποίου ἰδοῦ τὰ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος. — Τὸ Ποδῆλατον (Μονόλογος). — Ἡ ἐορτὴ τοῦ Νουνοῦ (Μονόλογος). — Ἄν ἤμουν ἀγόρι! (Μονόλογος). — Σ' ἐπίασα! (Διάλογος). — Εἶνε κακὸς. (Διάλογος). — Πῶς ἐπέρασες χθές; (Διάλογος). — Τὸ ψεῦμα τοῦ Πετροῦκῆ (Δραμάτιον). — Εἰκοστὸς τρίτος (Δραμάτιον). — Τὸ καινούργιον φέρεμα (Δραμάτιον). — Πῆγα 'ς τὸ Σχολεῖο (Νηπιακὸς Μονόλογος). — Πολυάσχος (Νηπιακὸς Μονόλογος). — Ἐγὼ εἶδα... (Νηπιακὸς Διάλογος). — Οἱ Ὀλυμπιακοὶ Ἄγῶνες (Νηπιακὸς Διάλογος). — Συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως»! (Νηπιακὸς Διάλογος). Μόνον τρία τεμάχια, τὰ σημειωμένα δ' ἀστερίσκου, ἔχουσι δημοσιευθῆ διὰ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν».

Πρὸς τοὺς στέλλοντας ἅπ' εὐθείας πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον διευθυντὴν καὶ ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» εἰς Ἀθήνας δρ. 2 καὶ ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 2, (δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) στέλλεται ἄμέσως τὸ Παιδικὸν Θεάτρον ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Τὸ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ εύρίσκαται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ὁδὸς Αἰόλου 119 ἑπάναντι τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσεως, καὶ εἰς τὰ κυριώτερα τῶν ἐν Ἀθήναις Βιβλιοπωλείων.